

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Επιτηδευόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐπὶ τὴν χάραν ἀμῶν ἐπιτηδεύσεως, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Παιδαγωγικοῦ Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΩΝ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμῆς 100. Ἐξέμνητος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰτήτου γράσει διατιμ. 50.— Ἀποκριθῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν πελλίνια 10.

Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ἩΚΙΔΙΩΤΑΙ ΚΑΤΗ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΕΚΔΟΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην Οἰουθῆτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐρμούδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 36ος

Ἐν Ἀθήναις 16 Φεβρουαρίου 1929

Ἔτος 51ον.— Ἀριθ. 11

AGNES HARDER

Ἡ ΑΡΚΟΥΔΑ ΚΙ' Ο ΜΠΑΡΜΠΕΡΗΣ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

— Οὐφ! τί ζέστη πού κάνει! εἶπε ἀναστενάζοντας ὁ κύρ-Ἀρκουδας. Τούτη τὴ χρονιά ἔκανε τέτοιο κρύο τὸ χειμῶνα, πού πάγωσαν κι' οἱ πότερες μέσ' στὸ χῶμα, κι' ἡ γούνα μου ἔγινε πυκνὴ σὰν τις ἀφάνες. Καὶ τώρα τὸ καλοκαίρι κάνει τόση ζέστη, πού στέρεψαν ἄρα τὰ νερά καὶ δὲν ἔχω πού νὰ πάω νὰ κάνω ἕνα μπανάκι. Καὶ τὰ μαλλιά μου δὲν ἀρχισαν ἀκόμη νὰ πέφτουν, κι' ἡ γλώσσα μου ἔχει κιόλας κρεμαστῆ δυὸ πῆχες ἔξω ἀπὸ τὸ στόμα μου.

Ἡ κυρὰ Ἀρκουδα δὲν τοῦ ἀπάντησε, γιὰ ἦταν ἀπασχολημένη μὲ τὰ παιδιὰ τῆς. Παπλωμένα καὶ τὰ δύο τους, σὲ μὴν ἀκρὴ τῆς σπηλιάς, ἡ μόννα τους πῆλαιρε καὶ τὰ καθάρριζε. Σὰν τελείωσε τὴ δουλειά τῆς, εἶπε μουγγρίζοντας:

— Χτὲς ἔφαγα ἕναν μπαρμπέρη. Περνοῦσε τραγουδιώντας μέσ' ἀπὸ τὸ δάσος. Στὸν ὦμο του εἶχε κρεμασμένο ἕνα διασάνκι, καὶ μέσα ἦταν τὰ φαλίδια του καὶ τὰ σαπούνια του. Εἶχα μιὰ τέτοια πείνα, πού μαζί μὲ τὸ μπαρμπέρη κατέβασα καὶ τὸ διασάνκι του δρόκκληρο. Καὶ τώρα τὸ φαλίδι μου βάραινε τὸ στομάχι, καὶ τὸ σαποῦνι μου ἔχει φέρεϊ ἀναγούλα.

— Καλὰ νὰ πάθης, τῆς εἶπε ὁ Ἀρκουδας. Τ' ἀγαπημένα ἀντρογόνα πρέπει νὰ τὰ μοιράζονται ἄρα μεταξύ τους. Ἔτσι σοῦφερα κι' ἐγὼ τὴ μισὴ κυφέλη τῆς προάλλες. Οἱ μέλισσες ἤθελαν νὰ μὲ τοιμπήσουν, μὰ ἡ γούνα μου εἶναι πολὺ χοντρή. Ἔσὺ ὁμως εἶσαι ἕνας φαταούλας!

— Ναί, ἀλλὰ ἐγὼ ταῖζω καὶ τὰ δύο παιδιὰ μας.

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια, καθένας χώθηκε στὴ γωνιά του, ἔχωσε τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ πόδια του κι' ἀποκοιμήθηκε. Ὁ ἥλιος ὁμως ἔκαιγε τόσο πολὺ, πού ἡ σπηλιά ἦταν σὰν ἀνοικμένο φούρνος. Ἡ γλώσσα τοῦ κύρ-Ἀρκουδα κρεμόταν, ἔφτανε ὡς κάτω στὸ λαϊμό του,

κι' ὁ ἰδρώτας ἔτρεχε τόσο ἀφθονοῦς ἀπὸ πάνω του, πού εἶχε κιόλας σχηματίσει ἕνα ρυάκι. Κι' ἄξαφνα, ὁ Ἀρκουδας σηκώθηκε, τῖναξε τὴ γούνα του καὶ μουγγρίσει:

— Γυναίκα! γυναίκα! Γιατί νὰ μοὺ φᾶς τὸ μπαρμπέρη; Ὅθὰ μπορούσε αὐτὸς νὰ μὲ κουρέψῃ. Ἦστερα τὸν τρώγαμε μιὰ χαρὰ.

Ὁ κύρ-Ἀρκουδας κι' ἡ οἰκογένειά του.

— Στὸ χωριό, πέρα ἀπ' τὸ δάσος, εἶναι τόσοι μπαρμπέρηδες, μουγγρίσει μισοκοιμισμένη ἡ Ἀρκουδα. Πᾶνε καὶ κουρέψου, ἀν σ' ἀρέσῃ. Κι' ἀφῆσέ με ἡσυχῇ. Πρέπει νὰ χωνέψω τὸ φαλίδι.

Τότε σηκώθηκε ὁ Ἀρκουδας, τῖναχθηκε ἄλλη μιὰ φορὰ κι' ἀρχισε νὰ τρέχῃ μέσ' στὸ δάσος. Ὁ ἥλιος εἶχε χαμηλώσει λίγο, ἀλλὰ κανένα ζῷο δὲν τολμοῦσε νὰ ξεπροβάλλῃ ἀκόμη ἀπ' τὴ σκιά πού ἦταν ξαπλωμένα, τόση ζέστη ἔκανε, καὶ τὰ λουλουδία ἄρα εἶχαν μαραθῆ. Ὅποτε ὁμως ἔπεφτε καμμιὰ σταγόνα ἰδρώτας ἀπὸ τὴ γούνα τοῦ Ἀρκουδα πάνω σὲ κανένα λουλουδάκι, ἐκεῖνο σήκωνε ἀμέσως τὸ κεφάλι του, γιὰ τί νόμιζε πὺς ἔβρεχε. Ὁ Ἀρκουδας ὄσάσσο προχωροῦσε ἀσθμαίνοντας. Ὅλο τὸ πάχος πού εἶχε μαζέψει τὸ χειμῶνα, ἔλυονε τώρα κι' ἔσταζε σὲ χοντρές σταγόνες. Καὶ κάθε καλὴ ἀρκουδα πρέπει νάβαι παχειὰ σὰν ἕνα γούρουνο καλοθερμμένο.

Σὰν τελείωσε τὸ δάσος, ὁ Ἀρκουδας στηλώθηκε στὰ δύο πίσω πόδια του καὶ κοίταξε γῆρω. Τότε εἶδε τὸν ἀσπρο δρόμο πού ὀδηγοῦσε στὸ χωριό, καὶ τὰ κόκκινα κεραμίδια τοῦ χωριοῦ, καὶ τὴ ψηλὴ καμπαγαριό. Ἐκεῖ θὰ βρισκόταν κι' ὁ μπαρμπέρης. Πῆρε λοιπὸν αὐτὸ τὸ δρόμο, κι' οἱ ἀντρες κι' οἱ γυναῖκες πού δούλευαν στὰ χωράφια κι' ἀλώνιζαν, ἀρχισαν νὰ φωνάζουν δυνατὰ καὶ νὰ τὸ βάζουν στὰ πόδια, κι' ὅταν ὁ Ἀρκουδας μπῆκε μέσα στὸ χωριό, τὰ παιδιὰ πού ἔπαιζαν στοὺς δρόμους ἔβαλαν ἀγριεῖς φωνές, καὶ τὰ κορίτσια πού κεντοῦσαν στὸ παρόθυρο, πέταξαν τὰ ἐργυριὰ τους κι' ἔκλεισαν μὲ βία τὰ παραθυρόφυλλα, κι' ἀπ' ὅπου κι' ἂν περνοῦσε, σκόρπιζε τὸν τρόπο καὶ τὸ πόθο.

Ὁ κύρ-Ἀρκουδας ὁμως δὲ νοιαζόταν γι' αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ τράβηξε τὸ δρόμο του. Σὲ μιὰ γωνιά τοῦ μεγάλου δρόμου εἶχε τὸ μαγαζὶ τοῦ ὁ μπαρμπέρης. Ὁ ἴδιος στεκόταν ἔξω στὴν πύρρα, καὶ τὰ τρία μπαρμπέρη-πούλα καθόταν κι' αὐτὰ καὶ χάζευαν.

Γιατί ο κακομοίρης ο μπαρμπέρης δεν είχε μουστέρηδες κι' οι δουλειές του δεν πήγαιναν καλά. Όλοι οι χωριανοί ξυριζόταν μονάχοι τους κι' ο ένας κούρευε τον άλλο, κι' έτσι μονάχα κάθε Κυριακή έρχόταν ο κύρ-δήμαρχος και ξυριζόταν στο μαγαζί του μπαρμπέρη. Μ' αυτόν όμως μονάχα δεν μπορούσε να τὰ βγάλει πέρα ο μπαρμπέρης και να θρέψει και τὰ εφτά παιδιά του. Νάρχόταν τουλάχιστο κάθε μέρα έστω κι' ένας πελάτης για να του βγάλει τὸ δόντι του! Ἄλλα οἱ χωριανοί φαίνεται πως είχαν πολύ γερά δόντια. Ο κουρέας λοιπόν στεκόταν καταστενοχωρημένος μπρός στο μαγαζί του την ώρα που έφθασε ο κύρ-Αρκουδας. Μόλις όμως τον αντίκρισε, τὸ κόπηκε τὸ αίμα. Μ' έναν πήδο βρέθηκε μέσ' στο μαγαζί και φώναξε:

— Ἀπάξτε ὅλοι τὰ ξυράφια! Τὰ τρία μπαρμπερόπουλα, πὸν χά-
 ζευαν και κόντευαν νάποκοιμηθοῦν, ἀ-
 νοίξαν διάπλατα τὰ μάτια τους και θέ-
 λησαν νὰ τὸ κόψουν λάσπη. Ἄλλα τό-
 τε σήκωσε ὁ Ἄρκουδας τὴν ποδάρια
 του και εἶπε:

— Ἄν εἶσαι ἀξίος νὰ μὲ κουρέψεις
 ὅλον, προτοῦ νὰ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος, τό-
 τε θὰ σὲ κάνω πλούσιο.

Ο κακομοίρης ὁ μπαρμπέρης ἔμεινε
 ἀκίνητος στὴν ἴδια θέση σὰ νὰ ἦταν
 τὰ πόδια του ριζωμένα στὴ γῆ. Ἐτρε-
 με ὄλος σὰν τὸ φύλλο. Σκέφθηκε ὅμως
 τὰ εφτά παιδιά του, και εἶπε:

— Ἀφέντη μου, ἀρχοντά μου, βασι-
 λιά μου...

Περισσότερα δὲν μπόρεσε νὰ βγάλῃ
 ἀπὸ τὸ στόμα του. Ο Ἄρκουδας εἶχε
 κιάλας καθῆσει στὴν πολυθρόνα πὸν βρι-
 σκόταν μπρός στο μεγάλο καθρέφτη τοῦ
 κουρείου. Ἡ πολυθρόνα ἔτριξε ἀπὸ τὸ
 βάρος του και στὸ κόκκινὸ τῆς μαξιλά-
 ρι ἔγινε ἕνας μεγάλος στρογγυλὸς λεκές
 ἀπ' τὸν ἰδρωτὰ τοῦ κύρ-Αρκουδα.

Ἐκείνος ὅμως εἶπε:

— Κάνε γρήγορα!
 Κι' ἔδειξε τὰ μυτερά του δόντια.

Τότε στο μαγαζί ἔγινε κάτι πὸν δὲν
 εἶχε γίνει ποτὲ σὲ κανένα ἄλλο μπαρ-
 μπέρηκο. Ο μπαρμπέρης πήρε τὴ σκά-
 φη τῆς γυναίκας του, πὸν τὴν εἶχε κιά-
 λας γεμάτη με ζεστὸ νερὸ για νὰ κάνῃ
 μπάνιο στο μικρότερο παιδί τῆς, κι' εἶ-
 πε στο μπαρμπερόπουλα νὰ κάνουν ἀ-
 φράτη σαπουνάδα. Ἰστέρα ἀρχισε νά-
 λείφῃ με τὴ σαπουνάδα τὸν κύρ-Αρ-
 κουδα. Ἦταν βαρειά δουλειά κι' ὁ κα-
 κομοίρης ὁ μπαρμπέρης κατακουράστη-
 κε. Ο Ἄρκουδας ὅμως μούγγριζε ἀπὸ
 εὐχαρίστηση και κοιτάζόταν στὸν κα-
 θρέφτη και ἔταν εἶχε σαπουνιστὴ πιά
 ὀδύκλιρος, χαμογέλασε και εἶπε:

— Τώρα εἶμαι ἴδιος κι' ἀπαράλλα-
 χτος με τὴν κυρὰ-Ξαδέρφη μου, τὴν ἀ-
 σπρη Ἄρκουδα.

Κι' ὁ μπαρμπέρης εἶπε:
 — Ἄν ἡ ἀφεντιά σας, ἡ ἀρχοντιά
 σας, ἡ μεγαλειότη σας, τὸ ἐπιτρέπη,
 θὰ κάτσω μιὰ στιγμὴ για νὰ πάρω ἀ-
 νάσα.

Ἐδωσε τότε ὁ μπαρμπέρης στα
 τρία μπαρμπερόπουλα ὅλα τὰ ξυράφια
 πὸν εἶχε στο μαγαζί του, και τοὺς εἶπε
 νὰ τὰ κόνισουν πὸν νὰ τὰ κάνουν ἀθήρα.
 Κι' ἕστερα πήρε τὸ μεγαλύτερο και
 πλησίασε τὸν κύρ-Αρκουδα, πὸν εἶχε
 τόσο δροσιστὴ ἀπ' τὴν ἀφράτη σαπου-
 νάδα, ὥστε εἶχε κιάλας πάρει ἕναν ὀ-
 πνάκο. Σὰν ἀνοίξε λοιπόν τὰ μάτια του
 και εἶδε ἀπὸ πάνω του τὸν μπαρμπέρη
 πὸν κράταγε στο χέρι του τὸ κοφτερὸ
 ξυράφι, τέντωσε τὴς νυχάρές του και
 εἶπε:

— Πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι γαργαλιέμαι
 πολὺ εὐκολα. Ἄν με κόψῃς, ἔστω και
 μιὰ σταλίτσα, θὰ φάω και σένα και τὰ
 εφτά παιδιά σου

Τότε ἀρχισε ὁ μπαρμπέρης νὰ τὸν
 ξυρίζῃ, και μάλιστα στὴν πὸν ἐπικί-
 νουν μεριά, πῶς ἀκριβῶς ἀπ' ταῦτιά
 του. Ἡ γούνα ὅμως τοῦ κύρ-Αρκουδα
 ἦταν τόσο πυκνὴ, πὸν στὴ στιγμὴ στό-
 μωσε τὸ ξυράφι.

Τότε φώναξε ὁ μπαρμπέρης στο
 μπαρμπερόπουλα:

— Ἀκονίζετε τὰ ξυράφια! Μὴ στέ-
 κεσθε ὅτε μιὰ στιγμὴ!

Και τὰ μπαρμπερόπουλα ἀρχισαν νὰ-
 κονίζουν με τόσο βία, πὸν ὁ ἰδρωτὰς
 ἔσταζε ἀπὸ τὰ μέτωπά τους και δὲν
 εἶχαν ἀνάγκη νὰ βρέχουν τὸ ἀκόνι, και
 πάλι τοῦ μπαρμπέρη τοῦ χρειαζόνταν
 περισσότερα ξυράφια ἀπ' ὅσα πρόφται-
 ναν ἔκεινα νάκονισουν. Ο κύρ-Αρκου-
 δας ὅμως γρύλλισε εὐχαριστημένως, ὅ-
 ταν ἔπεσε ὅλο τὸ τρίχωμα πὸν σκέταζε
 τὸ κεφάλι του σὰ μιὰ χοντρή χειμω-
 νιάτικη σκούφια, κι' ἔταν ξελάφρωσε
 τὸ στήθος του κι' ἡ πλάτη του, και τὸ
 πάτωμα γέμισε ἀπὸ τόσο πολλὰ μαλλιά
 πὸν ἔφθικαν ὡς τὰ γόνατα τοῦ μπαρ-
 μπέρη. Καί μόνον ἔταν τὸ τελευταῖο
 ξυράφι ἀπ' τὸ πολὺ ἀκόνισμα ἔγινε τό-
 σο κοφτερό, ὥστε ἔκοψε λιγάκι τὴν οὐ-
 ρίτσα του κι' ἔσταζε κάτω μιὰ σταλίτσα
 αίμα, μόνον τότε σήκωσε τὴν ποδάρια
 του ὁ κύρ-Αρκουδας κι' ἔδωσε ἕνα ἔ-
 λαφρὸ μπατσάκι στο μπαρμπέρη, πὸν
 τοῦ ἔσχιζε ὅλο τὸ μανίκι ἀπ' τὸ σακ-
 κάκι του.

Ἰστέρα κοιτάχθηκε ὁ κύρ-Αρκου-
 δας στὸν καθρέφτη, και σὰν εἶδε τὸ
 πετσί του πὸν εἶχε γίνει τόσο ὄφαιτο
 και γυαλιστερό, σηλώθηκε στο πίσω
 πόδια, κούνησε εὐχαριστημένος τὸ κε-
 φάλι του και μούγγρισε:

— Τώρα θὰ λάβῃς τὴν ἀγαμοιδὴ
 σου. Ἐλα μαζί μου στὴ σπηλιά μου. Ἐ-
 κεῖ θὰ σὲ πληρώσω.

Ἰστέρα ἔδωσε σὲ καθένα ἀπὸ τὰ
 μπαρμπερόπουλα ἀπὸ μιὰ καρπαζίτσα,

ἔτσι για νὰ τοὺς δείξῃ τὴν εὐχαρίστησή
 του, και εἶπε στο μάστορη:

— Ἀνέβα στὴν πλάτη μου!

— Ἀφέντη μου, ἀρχοντά μου, βα-
 σιλέα μου, θὰ προτιμούσα καλύτερα νὰ
 ἔρθω με τὰ πόδια! τραύλισε ὁ κακο-
 μοίρης ὁ μπαρμπέρης.

— Ἀνέβα πάνω, εἶπα! μούγγρισε ἡ
 Ἄρκουδα.

Τότε ἀνέβηκε ὁ μπαρμπέρης πάνω
 στὴ ράχη τῆς Ἄρκουδας και ξεκίνησε
 μαζί τῆς, για τὸ δάσος. Τὰ παιδιά ὅμως
 πὸν ἔπαιζαν στο δρόμο, ἀφήσαν τὰ παι-
 χιδια τους στὴ μέση κι' ἔτρεξαν ἀπὸ
 πίσω τους τὰ κορίτσια πὸν κεντοῦσαν
 κρεμάστηκαν τόσο πολὺ ἀπ' τὰ παρά-
 θυρά τους, πὸν κόντεψαν νὰ πέσουν κά-
 τω κι' ὄλοι ἤθελάν νὰ πάνε μαζί με
 τὴν Ἄρκουδα και με τὸν μπαρμπέρη, ἀ-
 κόμα κι' οἱ χωριάτες πὸν γύριζαν ἀπ'
 τὰ χωράφια τους, με τὰ δικιάνια τους
 στὸν ὄμο. Ο κύρ-Αρκουδας ὅμως τοὺς
 κοίταξε τόσο ἀγρια, πὸν τοὺς κόπηκε
 ὄλη ἡ ὄρεξη, και τρέθηξε τὸ δρόμο του
 μαζί με τὸν καθάλλογῃ του. Αὐτὸς γε-
 λούσε με τὸ ἕνα μάτι, ἀλλὰ με τ' ἄλλο
 ἔκλαιγε.

Τὴν ὄρα πὸν ἔφθικαν στο δάσος, ὁ
 ἥλιος ἔδασίλευε και τὰ πουλάκια εἶχαν
 ἀρχίσει νὰ κελαιδοῦν, τὰ λουλουδάκια
 εἶχαν σηκώσει τὸ κεφάλι τους και τὰ
 ζῶα τοῦ δάσους εἶχαν βγεῖ ἀπὸ τὴς τρύ-
 πες τους. Μπροστὰ στὴν Ἄρκουδοσπη-
 λιὰ ἔπαιζε ἡ κυρὰ-Αρκουδα με τὰ δύο
 μικρά τῆς. Τὰ εἶχε βγάλει ἔξω, για νὰ
 δροσιστοῦν λιγάκι τὰ καϊμένα. Σὰν εἶ-
 δε τὸν ἀντρα τῆς νάρχεται, με τὸν μπαρ-
 μπέρη πάνω στὴ ράχη του, σηλώθηκε
 καὶ στα πίσω πόδια τῆς κι' εἶπε με τὴν
 πὸν γλυκεῖα φωνὴ τῆς.

— Αὐτὸν θὰ τὸν μοιραστοῦμε οἱ δύο.
 Ο κύρ-Αρκουδας ὅμως κούνησε τὴν
 κεφαλή του και μούγγρισε:

— Αὐτὸς εἶναι ὁ μπαρμπέρης μου.
 Αὐτὸν δὲν θὰ μοῦ τὸν φάς!

— Καί μήπως μέσα στὴ σπηλιά κι' ἀρ-
 χισε νὰ παραμερίζῃ τὰ ξερά φύλλα και
 τὰ χορτάκια ἀπ' τὴ γωνιά πὸν κοιμόν-
 ταν τ' Ἄρκουδοπούλα, Μέσα στὴ γῆ ἦ-
 ταν χυμένη μιὰ μεγάλη στάμνα, γεμά-
 τη φλουριά.

— Πάρε ὅσα θέλεις, εἶπε ὁ Ἄρκουδας.
 Ἐκεῖ νὰ βλέπατε τὸν κακομοίρη τὸ
 μπαρμπέρη! Γέμισε ὄλος του τὴς τσέπες,
 τὴ σκούφια του τὸ μαντήλι του, τόσο
 πὸν δὲ μπορούσε πιά νὰ περπατήσῃ ἀ-
 πὸ τὸ βάρος. Ἰστέρα ἔκανε μιὰ βαθεῖα
 ὑπόκληση κι' ἀρχισε νὰ λέῃ:

— Ἀφέντη μου, ἀρχον.

Μὰ ὁ κύρ-Αρκουδας τοῦ ἔδειξε με τὸ
 χέρι του τὴν ἔξοδο τῆς σπηλιάς κι' ὁ
 μπαρμπέρης κατάλαβε πῶς ἔπρεπε νὰ
 φύγῃ. Τώρα πὸν εἶχε κουρευτὴ κι' ἀ-
 σθανόταν εὐδιάθετο τὸν ἑαυτὸ του ὁ κύρ-
 Ἄρκουδας, πῶς ξέρεῖ ἂν δὲν τοῦ εἶχε
 ἀνοίξει κι' ἡ ὄρεξη...

Ὅποτε λοιπόν τύχει και περάσετε ἀ-
 πὸ τὸ χωριό, πὸν οἱ στέγες τῶν σπι-
 τῶν του εἶναι κόκκινες κι' ἔχει ἕνα ψη-
 λὸ καμπαναριό, θὰ βρῆτε στὴ γω-
 νιά τοῦ πρώτου δρόμου ἕνα μεγάλο μα-
 γαζί με τὴν ἐπιγραφή: **Κουρέιον «Ἡ
 Ἄρκουδα πὸν ἰδρώνει»**. Εἶναι τὸ και-
 νοῦργιο σπῆτι πὸν ἔχτισε ὁ μπαρμπέ-
 ρης, πὸν τώρα πιά ἔχει γίνει πλούσιος.
 Γιατὶ καθέννας θέλει νὰ πάῃ στο μαγα-
 ζῖ του και νὰ καθῆσῃ στὴν πολυθρόνα
 πὸν καθῆσε κι' ἡ ἰδρωμένη Ἄρκουδα.
 Τὰ τρία μπαρμπερόπουλα ἔχουν κι'
 ἐκεῖνα μεγαλώσει και διηγούνται στὸν
 καθένα τὴ μεγάλη περιπέτειά τους και
 πῶς τοὺς ἔδωσε ὁ κύρ-Αρκουδας, σὰν
 ἔφυγε, ἀπὸ μιὰ καρπαζιά στο σβέρκο.
 (Ἀπὸ τὸ Γερμανικὸ) **ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ**

ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ

Στὴν ξένη αὐτὴ πόλη πὸν ζῶ, δὲ
 νοιώθω καθόλου πικρὴ τὴ μοναξιά μου.
 Πῆρνω τὸ μεγάλο, ἐξοχικὸ δρόμο πὸν
 βγαίνει στὴς ὄχθες τῆς λίμνης. Μὲ χαιρε-
 τοῦν τὰ δέντρα μου μιλούν τὰ πουλιά
 μου χαμογελοῦν τὰ παιδιά πὸν γυροῦν
 ἀπ' τὸ σχολεῖο. Πῶς μπορεῖ νάμαί μο-
 ναχός, ἔταν ἔχω τόσοσους καλοὺς φίλους!
 Πῶς κάτω συναντῶ μιὰ μαυροφορεμέ-
 νη κυρία, πὸν φαίνεται πολὺ λυπημένη.
 Περπατῇ μ' ἕνα βήμα ἀργὸ και φαίνε-
 ται σὰ ν' ἀκολουθεῖ κάποιους θλιβερούς
 τῆς στοχασμούς. Μὲ χαιρετᾷ χαμογελών-
 τας πικρά. Ὡ, τὸ καταλαβαίνω τὸ πι-
 κρὸ τῆς αὐτοῦ χαμόγελο, Μοῦ ἔχει πεῖ
 τὴ θλιβερὴ τῆς ἱστορία μιὰ βραδυά, πὸν
 τὴ γνώρισα στο ξενοδοχεῖο. Ἐχει χάσει
 τὸ μονακρικό τῆς παιδί— ἕνα ξανθὸ ἀ-
 γοράκι— πὸν τὸ εἶδα σὲ μιὰ μικρὴ φω-
 τογραφία, πὸν τὴν ἔχει πάντα μέσ' στὴν
 τσάντα τῆς.

Ἡ συνάντηση αὐτὴ με κάνει νὰ χά-
 σω τὴ χαρούμενη διάθεση πὸν εἶχα, μὰ
 γρήγορα θὰ τὴν ξεαναβρῶ. Φτάνω στὴ
 λίμνη. Τὴ καλά! Ὁ ἥλιος ἀκόμη δὲν ἔ-
 χει βουτήξει στο νερὸ. Ὅυτε ἕνα συ-
 νεράκι στο στερέωμα, τὰ βουνὰ καθρέ-
 φάζουν τὸν ἐπιδητικὸ τους ὄγκο μέσα
 στὰ διαφανῆ νερά. Οἱ γλάροι πετοῦν,
 κοπαδιαστά, πάνω ἀπ' τὸν παλιὸ γοθτι-
 κὸ πύργο.

Κοιτάζω νὰ βρῶ τὸ μικρὸ μου φίλο.
 Νάτος! Εἶναι κεῖ κάτω και ταίξει τοὺς
 κύκνους. Γινήκαμε φίλοι ἐν' ἀπόγεμα
 πὸν τοῦ σῶθηκε τὸ φως και δὲν εἶχε
 νὰ ταῖσει τὸ Ρένο, τὸν εὐνοούμενὸ του
 κύκνο. Τοῦ πρόσφερα ἀπ' τὸ δικὸ μου,
 κι' ἀπὸ τότε γίναμε δύο καλοὶ φίλοι.

Πηγαίνω κοντὰ του κι' ἀρχίζει νὰ
 μοῦ μιλά για τὰ σχέδιά του. Ὅταν φύ-
 γει για τὴν πατρίδα του, θὰ πάρει μᾶ-
 ζι του τὸ Ρένο. Θὰ τοῦ πάρῃ ὁ μπα-
 μπάς ἕνα μεγάλο κλουβὶ και θὰ τὸν
 βάλῃ μέσα. Τοῦ λέω πῶς δὲν μπορεῖ ἔ-

νας κύκνος νὰ ζῆσῃ, χωρὶς νάχει μιὰ
 λίμνη, για νὰ κολυμπᾷ. Τὸν βλέπω νὰ
 στέκεται συλλογιμένος και νὰ ρωτᾷ τὴ
 μπόνα του ἂν εἶναι ἀλήθεια αὐτὸ. Μὰ
 ἡ μπόνα του δὲ θέλει νὰ τοῦ χαλάσει
 τὴν καρδιά και τοῦ λέει πῶς «ὁ κύριος
 ἀστεϊεύεται».

Στὴν ξένη αὐτὴ χώρα πὸν ζῶ, δὲ

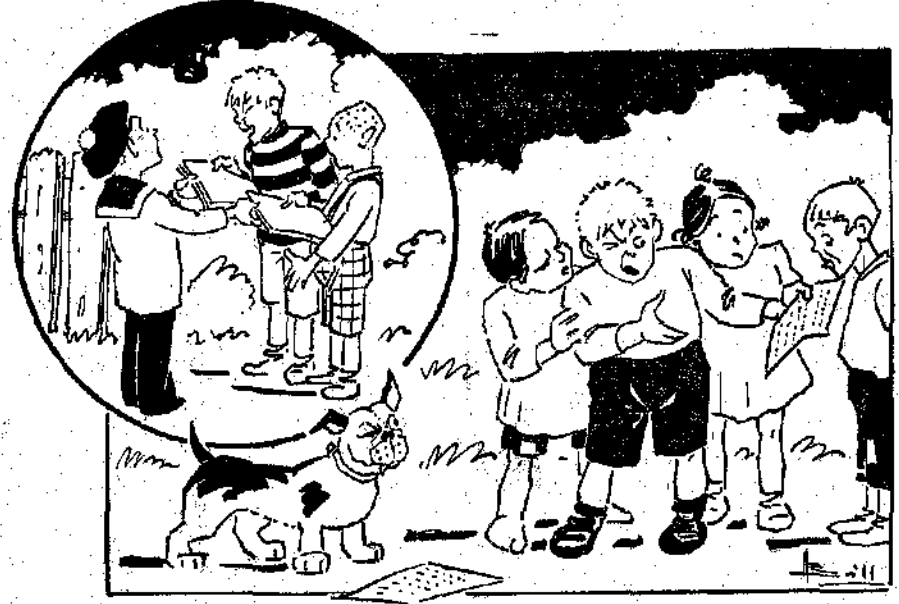
νοιώθω καθόλου πικρὴ τὴ μοναξιά μου.
 Γιατὶ μοῦ εἶναι ὅλα τόσο γνώριμα. Μὲ
 χαιρετοῦν τὰ δέντρα μου μιλούν τὰ που-
 λιὰ μου χαμογελοῦν τὰ παιδιά πὸν
 γυροῦν ἀπ' τὸ σχολεῖο. Πῶς μπορεῖ νὰ
 εἶμαι μοναχός;

ΜΟΝΙΤΕΡΗΣ, Αὐγούστου 1937
 ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΤΟΤΟΥ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ
 [ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ'

Ὁ πολυγράφος εἶναι μιὰ πολὺ χρήσιμη ἐφεύρεση. Ὁ Λάμπης, ὁ μεγάλος
 ἀδερφός τοῦ Τοτού, ἔχει ἕναν πολυγράφο. Κι' ὁ Τοτός, πὸν τὸν βλέπει συ-
 χνὰ νὰ τυπώνει μ' αὐτόν, εἶναι κατενοουσιασμένος. Μὰ για φαντάσου! Γρά-
 φεις δ.τι θέλεις ἀπάνω σ' ἕνα ἰδιαίτερο χαρτί, μ' ἕνα ἰδιαίτερο πυκνὸ μελάνι.
 Στρώνεις τὸ γραμμένο χαρτί ἀπάνω σὲ μιὰ πλάκα ἀπὸ πάστα σὰ ζελατίνα. Τὸ
 πατῆς με τὸ χέρι σου καλὰ-καλὰ, παντοῦ, τὸ σηκώνεις, και βλέπεις τὰ γραμ-
 ματά σου ἀποτυπωμένα ἀνά πῶ οὐδ ἅ πάνω στὴν πάστα! Ἐπειτα βάζεις χαρτί
 κοινὸ, τὸ πατῆς στὴν πάστα καλὰ, τὸ σηκώνεις, και βλέπεις τὰ γραμματα σου
 ἀποτυπωμένα σ' αὐτὸ τὸ χαρτί ἴσια, σὰ νὰ τὰ γράψῃς με τὸ χέρι σου! Κι' αὐ-
 τὸ μπορεῖς νὰ τὸ κάνεις πολλές, πολλές φορές. Γιατὶ τὰ γραμματα μένουν
 πάντα ἀπάνω στὴν πάστα και τυπώνονται κάθε φορὰ στο χαρτί πὸν πατῆς
 ἀπάνω τους. Γράφεις δηλαδή κάτι τί μιὰ φορὰ, και με τὸν πολυγράφο ἔ-
 χεις ὅσα ἀντίγραφα ἢ ἀντίτυπα θέλεις!

Ὁ Τοτός, ἀφοῦ στο χωριὸ δὲν ὑπῆρχε τυπογραφεῖο, σκέφτηκε νὰ χρησι-
 μοποιήσῃ τώρα για τὴν ἐπιχείρησή του τὸν πολυγράφο τοῦ Λάμπη. Κι' ἔγρα-
 ψε τὴν ἀκόλουθη προκήρυξη:

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΤΟΤΟΥ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ

Ἐπίσημα Ἐγκαινία: Κυριακὴ, 5 Αὐγούστου, ὄρα 5 μ. μ.
 Ἀέοντες, τίγρεις, ἐλέφαντες και ἄλλα σαρδέρα και πρωτοφανῆ ζῶα. Διάφορα παι-
 χιδια και γυμνάσματα ἐκπαιδευτικά. Εἰς τὸ τέλος θὰ κούουν και σπουδαία πυροτεχνή-
 ματα. Τιμὴ εἰσόδου διὰ τὰ παιδιά δραχμὴ μία (1). Ἡ εἰσόδος εἰς τοὺς μεγάλους ἀ-
 παγορεύεται ἀδοτηγῶς. Τὰ χρέηματα ὑπὲρ τοῦ Δημοτικοῦ Σχολεῖου.
 Ὅλοι τὴν Κυριακὴν εἰς τὸν κήπον τῆς βίλλας Ἀποστολάκου, ὅπου τὸ Θηριοτρο-
 φεῖον Τοτού και Συντροφίας, ἀπὸ τὴν καλλιόπορταν δεξιά.

Ἐβγαλε καμιὰ τριανταριά ἀντίτυπα με τὸν πολυγράφο και τᾶδωσε στοὺς
 συντρόφους του νὰ τὰ μοιράσουν στοὺς παιδιά τοῦ χωριοῦ. Κράτησε κι' αὐτὸς
 μερικά νὰ τὰ στεῖλῃ σὲ παιδιά τῆς χώρας, πὸν καθόνταν σὲ ἄλλες βίλλες
 ἐκεῖ- γύρο. Ἐπρεπε, βλέπετε, νὰ γίνῃ οὐκλαμά.

Η προκήρυξη όμως έπρεπε σαν ψυχρολουσία άπάνω στον πρώτο ένθουσιασμό. Αυτό ήταν τὸ περίφημο, τὸ μεγάλο Θεριοτροφείο ποῦ περιμενοῖν ; Έλεγαν τὰ παιδιά. Ὁ κύριος Τοτός θὰ τῶφεργε, ποῦ καθόταν στη βίλλα τοῦ Ἀποστολάκου; Καί θάχε αὐτὸς τίγρεις, λιοντάρια κ' ἔλεφαντες ; Ποῦ τὰ βράζε ; Δε βαριέσαι ! Ψευτικὸς ! Κάτι λάκκον εἶχε ἢ φάβα !.. Ποιὸς ξέρει ! Τὰ θεριά θάταν, τὸ πολὺ πολὺ, ζωγραφισμένα με νερομπογιές, σάν αὐτὰ ποῦ βλέπει κανέναν στους τοίχους τῆς ταβέρνας. Στὸ τέλος θάβροικναν καὶ καμμιά ρουκέττα καὶ θὰ τελείωνε. Γι' αὐτὸ οἱ κύριοι ἀπαγόρευαν τὴν εἴσοδο στους μεγάλους, Βέβαια ! Ἦθελαν παιδιά γιὰ νὰ τὰ κοροϊδεύουν πιὸ εύκολα. Ἄ, δὲν ήταν τόσο κουτὰ τὰ χωριατόπουλα, νὰ πετάξουν μιὰ δροχημὴ γιὰ μιὰ ρουκέττα, ποῦ τὸ κάτω-κάτω θὰ τὴν ἔβλεπαν χάρισμα θταν θάνεβαινε ψηλά ! Ἄς πηγαίνουν τὰ κουτόπαιδα τῆς χώρας, νὰ καλοπεράσουν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΩΣ ΠΟΥ ΝΑ ΒΡῆ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ἀπὸ CHARLES RICHTER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ ποτόσο χρειώστηκε νὰ παλέψει καὶ νὰ νικήσει, γιατί ὁ μέγας ἔχθρος, ἡ φυλαγγυρία, ήταν πάντα ἔτοιμος νὰ ξαναπαίρει τὸ ἔδαφος ποῦ εἶχε χάσει.

— Φύλαξέ το νὰ τὸ φᾶς ἀργότερα, Μαίρη.

Ἄλλὰ ἡ Μαίρη Μόλλη τοῦδινε τὸ μῆλο μ' ἐπιμονή :

— Δε θέλετε καὶ σεις λιγάκι ;

Ἡ Σολομών κούνησε τὸ κεφάλι.

— Ὁχι, μικρούλα. Μόνον ἀφοῦ τὸ φᾶς, νὰ μοῦ μιλήσεις γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ ...

Καὶ τὴν πήρε κοντά του καὶ τῆς χάιδεψε τὰ μαλλάκια.

Λοιπὸν, ἡ μικρὴ εἶχε νοιώσει ἄραγε καλύτερα τὴν καρδιά τοῦ Σολομών, ἢ τοῦ χρωστοῦσε ἐγνωμοσύνη, γιατί τὴν ἄφισε νὰ βγεὶ λιγάκι ἀπὸ τὸ σκοτωπὸ μαγαζὶ στὸν ἥλιο ; Ποιὸς ξέρει ; Ἄλλὰ τὸ βράδυ, ποῦ ἔπρεπε νὰ κοιμηθεῖ κί' ὁ γέρος πήγε νὰ τὴ σκεπάσει, ὅπως συνείδιζε, τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι καὶ, κοιτάζοντάς τον με τὰ μεγάλα τῆς μάτια, φαινόταν ὅς νὰθελε νὰ τοῦ ἐμπιστευθεῖ ἕνα μυστικό.

Ἡ Σολομών τὴν κοίταξε ἑξαισμένης.

— Παππού-Σολομών ! ἄρχισε ἡ μικρὴ με τὴν τραγουδιστὴ φωνή τῆς. Γιατί ἔτσι φώναζε τὸ γέρο προστάτη τῆς.

— Τι ναι ; μικρὴ ;

— Ξέρετε πὼς με φώναζε ἡ μαμά μου ;

Ἡ Σολομών σκέφθηκε μιὰ στιγμή.

— Μαίρη ; Μόλλη ; ἢ Μάι Λόβ ; (ἀγάπη μου).

Ἐκείνη κούνησε τὸ κεφάλι.

— Ὁχι, παππού Σολομών ! Με φώναζε Λεβάντα !

— Λεβάντα ; ρώτησε ὁ Σολομών Χάγερσον, χωρὶς νὰ νοιώθει τίποτα.

— Ναι, παππού-Σολομών, γιατί ἔλεγε ὅτι ὅπως ἡ λεβάντα τοῦ ἄγρου, ἔτσι κί' ἐγὼ ἔδωσα στὴ ζωὴ τῆς ἕν' ἄρωμα

καὶ τὴν παρηγοροῦσα. Ξέρετε, ὅπως ἡ λεβάντα, ποῦ τὴ βάζουμε στὰ ρούχα, μέσα στὸ κομμάτι ...

Κί' ἡ μικρὴ γέλασε ὅς νὰ τῶβρισκε ὅρατο κί' ἄσπειτο.

Ἡ ἕνα ξαφνικὸ φῶς πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ Σολομών.

— Τι ἀληθινὸ ποῦ εἶναι ! φειθήρισε. Τὸ παιδί ἔξακολουθήσε :

— Λοιπὸν, παππού-Σολομών, θέλετε νὰ με φωνάξετε καὶ σεις Λεβάντα ;

Τῶσα χρόνια τώρα, ἀπὸ τὰ στεγνὰ μάτια τοῦ Σολομών Χάγερσον θάκρυ δὲν εἶχε στάξει. Τώρα ἄραγε, μπῆρα στὸ μεγάλο κινέζικο κρεβάτι, ὅπου ήταν καθιστὴ ἡ μικρούλα Μαίρη Μόλλη, ἑξαθούλα, ἄσπρη, καὶ τόσο μικρὴ, ἕν-

Ἀποφάσεις νὰ σκουπίσει καὶ νὰ συγγυρίσει τὸ μαγαζὶ. (Σελ. 125, στ. β')

νοίωσε ξαφνικὰ κάτι ὅς θάμπυρξ πέπλο νὰ περνοῦσε μπροστὰ ἀπ' τὰ μάτια τοῦ Μικροῦ Λεβάντα !

Ἄλλῃθια, ἡ ζωὴ τοῦ δὲν ήταν σάν τὴν παλιὰ, σκετείνδ κομμὸ ὅπου ἡ Μαίρη Μόλλη εἶχε φέροι τὸ ἄρωμα τῆς ἀγνότητος καὶ τῆς ἀγγελικῆς τῆς ἀβουλῆς ; Ἄνάσαινε τὸ ἄρωμα αὐτὸ κί' καρδιά του ἀνοίγε, καὶ κάθε σκέψη καὶ κάθε πράξη τοῦ ἑξαγιζόταν.

Μικρὴ Λεβάντα ! Τι ὄνομα ποῦ ταρυστὸ μπόρουσε νὰ βρεὶ κανεὶς γιὰ τὴ γλυκεῖα αὐτὴ Ἰρλανδοπούλα ;

Κί' ὁ γέρος Ἰουδαῖος ἐνοίωσε ἑξαφνικὰ, ὅτι τὸ κοριτσάκι ἀπόψε τοῦδινε τὴν καρδούλα του. Ἄπλωσε τότε τὸ χέρι του κί' ἔαφισε τὸ μικρὸ στὴν ἀγκαλιά του.

— Μικρούλα, χρυσή μου μικρούλα, τὴν ἄφισε μαλακὰ στὸ κρεβάτι, τῆς ἔπιασε τὰ μαλλιά καὶ τὴ σκέπασε προσεχικὰ.

— Καληνύχτα, παππού-Σολομών, εἶπε τὸ παιδί.

Τὰ χεῖλη τοῦ γέρου δίστασαν μετὰ στιγμή, γιατί ήταν πολὺ ἀσυνήθιστα νὰ προσφέρουν λόγια χαιδευτικὰ. Τέλος ὁ μὴς πήρε τὴν ἀπόφαση :

— Καληνύχτα, μικρὴ Λεβάντα !

Καὶ καθὼς ἡ μικρούλα ἔκλεινε τὰ μάτια τῆς, τῆς ἑνανεῖπε με ἀγάπη :

— Καληνύχτα, μικρούλα μου Λεβάντα, καληνύχτα !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'
Μεταμόρφωση

Σάν καλοὶ καιριστοὶ ἱστορικοὶ, πρέπαι νὰ σημειώσουμε ἕνα γεγονός : ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἡ μικρὴ Λεβάντα εἶχε μπεῖ στὸ σκοτεινὸ μαγαζὶ τοῦ Ἑβραίου, ὁ Σολομών, ποῦ ήταν ἕν τὸτε λιγνός, σάν ξερὴ ρέγκα, ἄρχισε νὰ παχύνει καὶ τὰ παλιά κί' ἐπίσημα ρούχα του γινόταν μέρα μετὰ τῆν ἡμέρα καὶ πιὸ στενά.

— Παχαίνει κανεὶς με τὴν καλοσύνη ; συλλογιζόταν, καθὼς κοῦμπωνε, με δυσκολία τὸ γιλέκο του καὶ τὸ ἀντηρί του.

Ἄλλὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς δὲν πάχαυνε με τὴν καλὴ καρδιά, ἀλλὰ με τὴν καινούργια δίαιτα, ποῦ εἶχε ἄρχισει τώρα καὶ κάμποσον καιρὸ.

Στὴν ἀρχὴ αὐτῆς τῆς ἱστορίας, εἶδαμε μετὰ πῆρουσε ὁ Σολομών. Ὁ Ρωμαῖος Λούκουλος θὰ χαλοῦσε πολὺ τὰ μούτρα του ἀν' ἀντικρῆζε τὸ δειπνο του, κί' ὁ Μπριγιά-Σαδαρέν, ποῦ ἔχει γράφει ἕνα βιβλίον με τὸν τίτλο «Παστρονομικὴ», σίγουρα θάφεινε μίλλια μακριὰ.

Ἄλλὰ σὲ λίγες μέρες κατάλαβε ὅτι παρόμοια δίαιτα δὲν ταίριαζε σὲ παιδάκι ἑπτὰ χρονῶν, κί' ἀφοῦ πήρε τὸ πορτοφόλι του, μ' ἕνα βαθὺ στεναγμὸ, ἔεκίνησε γιὰ τὸ γειτονικὸ χασάπη.

Ἡ ἐμφάνισή τοῦ προῆξινεσ κατάπληκτο. Ὁ Ἑβραῖος ὄ αγοράζει κρέας ! Σά πάντα χρόνια τώρα ποῦ κατοικοῦσε στὸ Κουαί-Τσάπελ, πρώτη φορά εἶδαν τέτοιο πράγμα ! Μὴν τοῦχε στρίψει τοῦ κομποῖρη ; Οἱ πελάτες τοῦ ἕκαναν τόπο φοβισμένοι κί' ὁ χασάπης ἔβγαλε ἀπὸ τὴ ζωνὴ τὴ μαχαῖρα του, γιὰ νὰ εἶναι ἔτοιμος σ' ὅ,τι κί' ἀν ἔμελλε νὰ συμβεῖ.

Ἄλλὰ ὁ Σολομών δὲν ἔδωσε προσοχή. Κοίταζε μόνο προσεχικὰ τὰ κρέατα ποῦ ήταν κρεμασμένα στὰ τογκέλια. Μιὰ μέρα ποῦ περνοῦσε ἀπόνα ἄλλο μαγαζὶ, εἶχε ἀκούσει νὰ λένε ὅς μιὰ πελάτισσα : «Κυρά μου, αὐτὰ δὲν κόβονται, τὰ πουλάμε δλάκερα.» Συλλογιζόταν λοιπὸν μήπως ήταν συνήθεια νὰ πουλοῦν ἔλα τὰ ζῶα δλάκερα — κί' ἀλοιμό-πῆ τοῦ τώρα, ἀν ήταν ὑποχρωσμένος ν' ἀγοράσει δλάκερο βῶδι ἢ δλάκερο ἄρν.

Ἡ φωνὴ τοῦ χασάπῆ τὸν ζύπνησε ἀπὸ τὸς συλλογισμοῦς του.

— Τι ἀγαπᾶει ὁ κύριος Σολομών ; Τι νὰ σᾶς διαλέσουμε ;

Ἡ Σολομών σκέφθηκε ὅτι τὸ βῶδι βέβαια θὰ ζύγιζε πολὺ, κί' ἔδειξε ἕνα μικρὸ ἀρνάκι.

— Νά, αὐτὸ ἔχει, εἶπε.

— Ἀμέως ! εἶπε ὁ χασάπης καὶ ἑξακρῆμασε τὸ σφαχτό.

Ἡ Σολομών ἑξακολουθήσε :

— Μοναχά, ξέρετε, δὲ μοῦ χρειάζεταὶ δλάκερο. Σκεφθήτε ὅτι εἶναι μόνον ἑπτὰ χρονῶν. Πὼς νὰ τὸ φάει ἕλο αὐτό ; Ὁ χασάπης ἔσκασε τὰ γέλια.

— Νά τὸ φάει ἕλο ; εἶπε. Μὰ τ' εἶν' αὐτό, παιδί ἢ θηρίο ;

— Παιδί ! ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ Σολομών. Ἡ ἕνα παιδί, ξέρετε, ποῦ τὸ νοθεύησα καὶ θέλω νὰ τὸ εὐχαριστήσω, κατωλαθαίνετε ...

Ἡ χασάπης ἐνδιαφέρθηκε πολὺ.

— Σταθήτε, σταθήτε, κύριε Σολομών. Βλέπω πὼς ἔχετε καλὴ καρδιά, κί' ἂς λέει ὁ κόσμος. Τώρα θὰ σᾶς βρῶ καὶ ποῦ θὰ σᾶς εὐχαριστήσε. Αὐτὸς οἱ νοτολέτες, τί σᾶς λένε ; Φτηνά καὶ ὄραϊα πράγματα. Καὶ αὐτὰ τὰ κοκκαλῖα, γιὰ βραστό, χάρισμα ! Ἔχουμε καὶ λέμε ἕνια φράγκα, κύριε Σολομών ! Εὐχαριστῶ ! Στὸ καλὸ καὶ καλὴ ἕρεξη !

«Σπατάλη ἀπερίσκεπη ! συλλογιστήκε ὁ Σολομών. Εἰδυχῶς ποῦ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνεταὶ καθμεέρα. Νά ἰδου με ἕως τί τρῶνε τὰ κοριτσῖα, ἕκτος ἀπὸ κρέας.»

Ἄλλὰ ἡ Μαίρη Μόλλη ἑστρελλάθηκε τόσο μετὰ τὸς κοτολέτες, ὅστε ὁ Σολομών τὴν ἄλλη μέρα εἶχε ἑξαχάσει τὸς ἀποφάσεις του καὶ ἑξαναπῆγε στὸ χαοάπη. Κί' ἀπὸ τότε πῆγαυνε καὶ φωνίξε ταχυτικὰ κάθε πρωί. Νά λοιπὸν γιὰ ἕ εἶχε παχύνει :

Μὰ δὲν εἶχε ἀλλάξει μόνο ἡ δίαιτα

κί' οἱ συνθήεις του. Εἶχε ἀλλάξει καὶ τὸ μαγαζὶ του, ποῦ ἕως τώρα ἔλοι τῶξε-ραν ἀκατάστατο, ρυπαρὸ, γεμάτο σκόνη κί' ἄράχνες.

Μιὰ μέρα, ὁ Σολομών Χάγερσον ἑκίνησε νὰ πάει γιὰ κάποια δουλειὰ στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ Λονδίνου, κί' ἡ μικρὴ Λεβάντα, ποῦ εἶχε μείνει μοναχὴ τῆς,

«Σῶρε, χρυσό, μου, νὰ φωνίσης !»

ἀποφάσειε νὰ σκουπίσει καὶ νὰ συγγυρίσει τὸ μαγαζὶ. Δὲν ήταν καὶ πολὺ ἑυκολη δουλειὰ, γι' αὐτὸ ἡ μικρὴ δουλεκε τρεῖς δλάκερος ὄρες, ποῦ ἔλειπε ὁ Ἑβραῖος. Ὁ ποτόσο τὰ κατάφερε, κί' ἕταν γόρισε ὁ Σολομών, τὸ μαγαζὶ ἕστραψε καὶ κάθε πρᾶγμα ήταν στὴ θέση του.

Μπήκε μέσα, ἀλλὰ στάθηκε ἑξαφνισμένος κί' ἕκανε νὰ βγεὶ πάλι ἔξω, θασρόντας πὼς εἶχε γελαστεί.

Ἄλλὰ τότε μιὰ χαρούμενη φωνὴ ἀκροβήτησε ἀπὸ μιὰ γωνιά :

— Παππού-Σολομών !

— Ὁνειρεύομαι ; μουρμούρισε ὁ γέρος. Μὰ βέβαια αὐτὴ εἶναι ἡ πόρτα μου κί' αὐτὴ ἡ βιτρίνα μου. Τὸ μαγαζὶ μου ἕως δὲν εἶναι αὐτό !

Καὶ χρειώστηκαν κάμποσα λεπτά τῆς ὄρας γιὰ νὰ καταλάβει τί εἶχε συμβεῖ.

Ἡ μικρὴ Λεβάντα χοροπηδοῦσε στὸ πλάι του.

— Σιγύρισα καλὰ, παππού-Σολομών ; Σ' ἄρεσει ὅπως σιγύρισα ;

Ἄ, ναι ! Καὶ βέβαια ήταν πολὺ ἑ-

χαριστημένος. Ἡ ἕνα μόνον τὸν ἀνησυχοῦσε : Χαλάσαμε τίς ἄράχνες. Τώρα πὼς θὰ γλυτόνουμε στὸ ἑξῆς ἀπὸ τίς μύγες ;

— Μὰ δὲ θάχουμε πιὰ μύγες, παππού-Σολομών, γιατί θὰ σαρώνουμε καὶ θὰ ἑσκονίζουμε καθμεέρα.

Ἄλλῃθια, αὐτὸ ήταν μιὰ καλὴ λύση. Καὶ πλησίασε εὐχαριστήμένος καὶ φίλησε τὸ παιδί, ποῦ παραμύνησε τὸ πρόσωπο του, γιὰ νὰ ἰδεῖ τὴν ἑκανοποίησή του.

Ἡ ποτόσο ἕως καὶ τοῦλειπε τώρα, ποῦ εἶχαν σωθῆτε οἱ ἄράχνες ἀπὸ τὸ μαγαζὶ. Σκεφθήτε, εἶχαν ζήσει καὶ ἑσάραντα χρόνια ! Ἄλλὰ δὲν εἶπε τίποτα κί' ἄφισε τὸ παιδί νὰ εἶναι γεμάτο χαρά.

Τ' ἀπόγεμα πήγε ἡ κυρά-Νανσὸ κί' ἕμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

— Μωρὲ δουλέφε σάρωμα δῶ-μέσα κί' ἄγιος ὁ Θεός ! ἕκαμε κουνώντας τὸ κεφάλι τῆς.

Ἡ Σολομών τῆς τὰ διηγῆθηκε ἕλα καὶ παίνεψε πολὺ τὴ μικρὴ Λεβάντα, ποῦ ἕταν τόσο καλὴ νοικοκυρούλα.

— Τι μάλαμα αὐτὸ τὸ παιδάκι ! εἶπε κί' ἡ κυρά-Νανσὸ. Καὶ νὰ ἰδῆς ποῦ ὁ ἄλλαζε καὶ σένα, κύρ-Σολομών ! Γιατί, ὅτὸ, λέω χωρὶς νὰ σοῦ κακοφανεῖ, ἕδῶ με-σα πρώτα βρωμοῦσε, ποῦ ἕπρεπε νὰ πιάνεις τὴ μύτη σου. Μαγαζὶ ἕταν ἡ κά-

τι ἄλλο :.. Ἡ ἕνω τώρα εἶναι παστρικὰ κί' ἕμορφα, ὅς στὸ παλάτι τοῦ βασιλεῖα. (Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΟ ΣΤΑΜΑΤΗΜΑ ΤΗΣ ΒΡΟΧΗΣ

Τώρα ποῦ ἕπαμε ἡ βροχὴ, ἀπὸ τὸ τῶαμ ἰδέσ, τὰ περισσότερο πὼς πηδοῦν στὰ κεραμίδια χαροπά, πὼς φέροντας μικρὸς στραφῆς τῶνα με τᾶλλο, φεύγουν, πᾶν γιὰ τίς φώλτες τους βιαστικὰ.

Στὸ σπίτι τὸ γειτονικὸ, ποῦχαν κλειστὰ ἀπ' τὸ πρωί, ἀπ' τᾶνοιχτὰ παρᾶθρα κοιτάζουν ἕξω τὰ παιδιά ... Στὸ περὸ ὅμι βιαστικοὶ πᾶν οἱ διαβάτες, χάνονται πέρα στοῦ δρόμου τῆ γωνιά ...

Καὶ σ' ἕνα τῶαμ ἀπὸ μακριὰ ἀντιφγγίξει χαροπὴ κάποια ἄχτιδα, ποῦ χλωμὴ ἑκρόβαλε σὴ γαληνιά, καὶ μοῖαζε ὅς μιὰ γλαυκὴ ἑλπίδα, ποῦ ἀνυπνῶνεται πάνω ἀπ' τὴν ἀπελπισιά ...

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
(Έθνικόν Ἀριστέων Γραμμάτων καί Τεχνών)

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΒΛΑΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
με σκίτσο της δ. ΛΙΑΑΣ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Μου είπε ακόμα πως ήμουν μικρός για να ξεκουνηθώ, πως δεν είχε καμμιά εμπιστοσύνη σ' αυτόν τον κύριο Πανάγαρη, που δεν ήξερε από που κρατεί η σκούφια του, και πως όσο φτωχός κι' αν ήταν, μεθ' έννοιασε να με «πουλήσει» στο σαλτιπαγκό για να χαθώ.

Κι' επρόσθεσε :

— "Αν βρισκόταν καμμιά φορά ο πατέρας σου, κι' ήταν καλός και τίμιος άνθρωπος, και μούδινε όσα ξόδεψα για σένα, μάλιστα. Θα μου κκοφαινόταν πολύ, μεθ' εθινα. "Όχι να μου λες τώρα να σε δώσω σ' έναν ξένο, σ' ένα χαμένο, να σε κάνη τραγουδιστή και ζητιάνο! Είσαι αρκετά μεγάλος για να το σκεφτής και μονάχος σου. Γίνεται αυτό ποτέ;...

"Εγώ τον άκουγα βουβός. Ούτε ναί έλεγα πια, ούτε όχι. Δε με είχε πείσει να παρατήσω την άποφασή μου και, τώρα που μου μιλούσε χωρίς θυμό, είχα την έλπίδα να τον καταφέρω. Δεν τολμούσα όμως και να ξαναρχίσω άμέσως.

Τη στιγμή κιόλα που ο μάστρο-Παύλος πρόσφερε τα τελευταία του λόγια, φάνηκε στην πόρτα ο Βαγγέλης που γύριζε με δυο σακκούλες καρφιά. "Αμέσως ο ψυχοπατέρας μου σάπασε και μούγενε να μη μιλήσω ούτ' εγώ. Δεν έκανε μπροστά στο Βαγγέλη. "Άλλο που δεν ήθελα. Και σε λίγο, με μια πρόφαση, έφυγα.

"Ο μάστρο-Παύλος άποχωρεί

Είχα σκεφτεί να γυρέψω τη βοήθεια του ίδιου του Πανάγαρη. Και πήγα ίσια στο θεάτρό του.

Τόν βρήκα εκεί. "Έδειχνε το Πανόραμά του σε κάποι χωριάτες, ένθ' ο Φάνης κι' η Νίνα, σε μιάν άκρη, διάβαζαν από ένα βιβλίο. Περιμένα χωρίς να διακόψω κανένα. Κι' άφου έφυγαν οι θεατές, θαμπωμένοι από τις «πολιτείες» που είχαν ιδεί «ζωντανές», πλησίασα το θιασάρχη και τον παρακάλεσα να μάκουση.

Μ' άνέβασε στην εξέδρα, όπου καθήσαμε παράμερα. Κι' εκεί του τα είπα όλα : πως είχα μάθει το μυστικό, πως είχ' άποφασίσει να πάω μαζί του, πως ο ψυχοπατέρας μου δεν ήθελε να μάφήση, και πως η τελευταία μου έλπίδα ήταν τώρα αυτός, ο Πανάγαρης, που θα

μπορούσε να ξαναμιλήση του μάστρο Παύλου και να τον καταφέρη.

Μ' άκουσε με προσοχή, έδειξε χαρά και χωρίς να σκεφτή καθόλου, — φαινεταί πως σκεπτόταν όσο του μιλούσα, — μου είπε εθθδς άμα τελείωσα :

— Καλά! έννοια σου! Τώρα που μου είπες αυτά, είναι δική μου δουλειά. "Εγώ θα ξαναμιλήσω του μάστρο-Παύλου. Κι' είμαι βέβαιος πως θα τον κάμω να σάφήση

— Μά τί θα του πήτε; . . .
— Τι σε νοιάζει! "Εσά δε θάνακατευθής καθόλου. "Άμε τώρα στο καλό!

"Έφυγα. Και την ίδια μέρα, τάπομε-σήμερα, περνώντας για να πάω σχολείο, είδ' από μακριά τον Πανάγαρη να μπαί-νη στάργαστήρι του ψυχοπατέρα μου.

"Ε, αυτή τη φορά δεν άκουσα λέξη άπ' την όμιλία τους. Ούτε πώς θάσταζε ξέρω, ούτε αν έγινε όλη στάργαστήρι ή άλλου, ούτε τί βρήκε να πη του

"Έδειχνε το Πανόραμό του σε κάποι χωριάτες. . .
(Σελ. 126, στ. α')

μάστρο-Παύλου ο Πανάγαρης. . . Τό βράδυ όμως που σκόλασα, ξαναπέρασα άπ' το θεατάκι. Και στο πρώτο διά-λειμμα πλησίασα το θιασάρχη, που μου είπε πριν να τον ρωτήσω :

— Τελείωσε! Τόν κατάφερα. Του μι-λήσα καθώς έπρεπε, και πείστηκε. Κλει-σαμε τη συμφωνία. Του έδωσα και προ-καταβολή. Τώρα πάει πια, δεν μπορεί να πη όχι. Και την ερχόμενη εβδομάδα που θα φύγω, θάρθής μαζί μου και σύ. "Ετοιμάσου. Τη Δευτηρή θάρμαστε στην Πάτρα!

"Αν και τό περίμενα, μου φάνηκε ά-πίστευτο.

Κι' αν κι' έπρεπε να χαρώ, σάστιασ — Μά τί του είπατε : ψιθύρισα.

— Πάλι τα ίδια; . . Δε σου είπα πως εσά δε θ' άνακατευθής σε τίποτα;

Μά τί να είπαν μεταξύ τους εκείνοι οι δυο, και πως ο ψυχοπατέρας μου άποφασίσε έτσι γρήγορα να κάμη εκείνο που τό πρώτ' άκόμα έλεγε πως δε θα τάκανε όσο ζή;

Και να, τό βράδυ, στο σπίτι, ο ίδιος με πήρε κατά μέρος και μου είπε :

— "Άφου τό θέλεις τόσο και μούστα-λες και τον Πανάγαρη να μου τό ξανα-πή, να πάς. "Εγώ δεν μπορώ να σ' έμ-ποδίσω. Κι' ο Πανάγαρης δεν είναι κα-κός άνθρωπος. Σήμερα τον κατάλαβα

Μαζί του θάσαι καλά : θα σε προσέχ-σάν πατέρας σου. "Έπειτα, μόνο για να χρόνο, κλείσαμε συμφωνία. Από τό-τη τη Δευτηρή ως την άλλη. "Ε, κάμη και σά αυτό που θέλεις, για ένα χρόνο, κι' έπειτα βλέπουμε. Θα μάθης τουλά-χιστο τον κόσμο. Και πάλι έδω είναι τό σπίτι σου. "Ο πατέρας σου, ή μάνα σου, τ' άδέρφια σου, πάντα θα σε καρ-τερούν.

Τόν άκουγα κι' έκλαιγα. Λέξη δε μπορούσα να πώ άπ' τη συγκίνησή μου. Κι' αν προτούτερα, που μου τό είπα ο Πανάγαρης, δεν μπόρεσα να αιστανθώ χαρά, τώρα που μου τόλεγε ο ψυχοπα-τέρας μου, αιστανόμουν λύπη. Σα να τί μετάνουνα, σα να μην ήθελα πια να τους άφήσω και να φύγω. . .

Μά ήταν άργά. "Εγώ μόνος μου δε τό είχα ζητήσει; Κι' εγώ δεν είχα χα-λάσει τον κόσμο να μάψησουν; . . Πώς τώρα θάλεγα «δε θέλω, δεν πάω;»

Σε λίγο, χαμηλώνοντας άκόμα πιο συγκινητικά τη φωνή του, ο μάστρο Παύλος μου είπε :

— Και που είσαι; . . Τώρα που θα βγής έξω και θα γυρίσης τόπους; . . Μπορεί να βρής και τους γονιούς σου. "Ο Πανάγαρης, που έμαθε όλη την ιστορία σου, μούδαλε αυτή την ιδέα. Και μά-λιστα μου υποσάθήθηκε να σε βοηθήση. Τό περισσότερο, γι' αυτό δέχτηκα να σάποχωριστώ. Δε θέλω να σάδικήσω, αν είναι της τύχης σου κι' αυτό. Γιατί, πούδς ξέρει! ο πατέρας σου, παιδί μου, μπορεί να είναι κανένας άνθρωπος ση-μαντικός, πλούσιος, και να ζή, και να τον βρής. . . "Όλα γίνονται στον πό-σμο. Κι' αν δεν είναι πια ο πατέρας σου, θάναι ή μητέρα σου, τάρδέρφια σου, τό σπίτι σου, τα χτήματά σου, ή πατρί-δα σου, . . . ξέρω κι' εγώ; . . Τό κάτω κάτω, ο Θεός κι' ή καλή σου Τύχη μ-πορεί να σούστειλαν αυτό τον άνθρωπο που σε ζήτησε. Γι' αυτό σάφινω με την ευχή μου να πάς!

— "Όχι, όχι! φώναζά με δάκρυα. "Εγώ δε θέλω να βρω κανένα! "Εσείς είστε ο πατέρας μου, ή μητέρα μου, τό σπίτι μου, κι' αυτή έδω είναι ή πατρί-

δα μου. Μου φτάνει! Φεύγω μόνο για να σας βοηθήσω!

— Είσαι καλό παιδί, Δημη μου, μου είπε τότε διακρύβοντας ο καυμένος όμά-στρο-Παύλος, και με τό δικιο μας σά-γαπούμε τόσο. Και πάντα μεις, θ,τι και να γίνη, θα σ' αγαπούμε σαν παιδί μας. Μά που ξέρεις! "Αν βρής τους άληθινούς σου γονιούς, και μäs θα μπόρέσης να βοηθήσης καλύτερα. Γιατί φαντάσου, αν είναι πλούσιοι ή αν έχουν τον τρόπο τους πιδ πολύ από μένα. . . Θα σε σπου-δάσουν και, έτσι έξυπνος που είσαι, κάτι θα γίνης. Καλό θα σένα, καλό και για μäs. Δε λέω σωστά;

Σωστά, πολύ σωστά έλεγε ο μάστρο Παύλος. Δε μπόρεσα να τάρ-νηθώ. Κι' άπ' αυτή τη στιγ-μή κατάλαβα πως έπρεπε να φάξω να βρω τους άλη-θινούς μου γονιούς. Δεν άγαπούσα όμως έμως παρ' αυτούς που γνώρισα κι' αυτούς που με τόσο πόνο θάρφια τώρα, για τό καλό μου και για τό καλό τους. . .

13. Προετοιμασίες.

Γιά τον ίδιο λόγο πείστη-κε κι' ή κυρά-Παύλαινα να μάποχωριστή. Με βουρκο-μένα μάτια έτοιμάζε ή καλή γυναίκα τα λίγα ρουχαλάκια που θάρπαιρνα μαζί μου, και μου έλεγε :

— Δένω την καρδιά μου κόμπο, παιδάκι μου, και σε στέλνω με την ευχή μου. "Ο Θεός να σε φωτίση στο κα-λό και να κάμη να πετύχης τό ποθούμενο αυτόν τό χρό-νο. . . "Ε, ένας χρόνος εί-ναι και θα περάση. Με τό καλό, θα σε ξαναϊδούμε. Κι' άμποτε να σε ξαναϊδούμε όπως όνειρευόμαστε!

Και με συμβούλεψε :

— Να προσέχης, να φυλάγεσαι, να-κούς τον κύρ-Πανάγαρη, που μάθαμε πως είναι καλός και τίμιος άνθρωπος, και να μäs γράφης ταχτικά, να ξέρουμε πάντα που βρίσκεσαι και τί κάνεις.

"Ο "Αντρίκος κι' ή Μαρούλα δεν εί-χαν μάθει τό μυστικό, — προσέξαμε να μην κάμωμε καμμιά όμιλία μπροστά τους, — και μ' είχαν άκόμα γι' άληθινό άδερφό τους. Δε λυπόνταν όμως κάτι τό-σο που θάρφευγα. "Ο "Αντρίκος μάλιστα με ζήλευε για την τύχη μου και μού-λεγε :

— Μακάρι να μπορούσα ναρχόμουν κι' εγώ. Κρίμα να μην έχω φωνή, να μ' έπαίρνε και μένα ο Πανάγαρης! . .

Μά κι' ή Μαρούλα δεν πήγαινε πάρα κάτω.

— Θα ταξιδέψης, μούλεγε, και με σι-δηρόδρομο, και με βαπόρι. Τι χαρά σου!

Θάχης συντροφιά τό Φάνη και τη Νίνα. Και θα παίξης με τό Μαυρούκο, με τη Δώρα, με τα ποντακάκια. . . "Εμείς έδω, τα ίδια και τα ίδια. Και τώρα μάλιστα θάρκουμε και τον καιμό σου. . . Κοίταξες να μäs γράφης συχνά. Να μäs λες θ,τι βλέπεις κι' θ,τι κάνεις. Να μäs φάινεται πως είμαστε και μεις κοντά σου. Κι' ός την άλλη Δευτηρή, θα ξαναϊδούμε. Και, "Εδω πρέπει να πώ πως τόσο ο "Αν-τρίκος, — ένα χρόνο μικρότερός μου, — όσο κι' ή Μαρούλα, — δυο χρόνια μικρό-τερη άπ' τον "Αντρίκο, — ήταν καλό παι-διά, αγαπημένα μεταξύ τους. "Εμένα μ' αγαπούσαν πολύ, με και μάκουγαν σα μεγαλύτερο. Στά μαλωματάκια που έ-

"Εμπαινα στη μέση και τους συμβίβαζα. . .
(Σελ. 127, στ. β')

κάναν κάπου-κάπου σαν παιδιά, εγώ έμ-παινα στη μέση και τους συμβίβαζα χωρίς δυσκολία. Κι' έμοιάζαν τόσο, που με την πρώτη ματιά κατάλαβαινε κανείς πως ήταν άδέρφια. Τα μάτια τους είχαν τό ίδιο ανοιχτό γαλανό χρώμα, τό ίδιο ανοιχτόξανθο τα μαλλιά τους, και τό ίδιο ροδοκόκκινο, με καρετιές πιτσιλάδες, τα προσώπάκια τους. "Εγώ, φυσικά, ή-μουν αλλοιώτικος, και ίσως πάλι με μια ματιά θα μπορούσε κανείς να καταλάβη πως δεν ήμουν άδερφός τους: Μελα-χροινός, μαυρομαμάτης, λεπτός, άφήλός. "Άλλη ράτσα τελοςτάντων. Γι' αυτό κι' ο Πανάγαρης ύστερα μου έλεγε :

— Φαίνεται πως δεν είσαι από χω-ριάτικη οικογένεια εσά. Στάς μεγάλες χώρες πρέπει να γυρέψουμε, κι' έλπίζω να βροθμε, τους δικούς σου. "Ω, και, έλ-πίξω. Τώρα που ξέρουμε κι' οι δυο τά καθέκαστα, θα ρωτήμε όπου πηγαινου-με: "Υπάρχει έδω καμμιά οικογένεια, που πριν από έφτά-όχτώ χρόνια, έχασε

κανένα παιδί; Κι' αν είναι πουθενά, θα μäs πουν.

Κι' όμως ούτε αυτή ή έλπίδα δε με παρηγορούσε στη λύπη που αιστανό-μουν για τό χωρισμό. Την έκρυβα όσο μπορούσα, γιατί δεν ήθελα να καταλά-βουν πως τό μετάνουνα. Κι' έλεγα πάν-τα, προσπαθώντας να δίνω στον εαυτό μου δύναμη και θάρρος: Τ' άποφάσισα, πάει πια, εμπρός κι' θ,τι γίνη σε γίνη! Μου φαινόταν πως είχα περάσει ένα γε-φύρι. Και πως τό γεφύρι αυτό, πίσω μου, είχε κοπή!

Κι' ήρθε ή Μεγάλη "Εβδομάδα. "Ο Πανάγαρης δεν έδινε πια παράσταση, ούτε άπόγεμα, ούτε βράδυ. Παρά πή-γαινε κι' αυτός, όπως όλοι, στην εκκλη-σία κι' έτοιμαζόταν για ταξίδι. Τό πρώτ', πολλές ώρες, με γύμαζε στα τραγού-δια που έβλεγα με τη Νίνα και με τό Φάνη. Και μούλεγε :

— Αυτό μάθε τα με τ' ατί, δεν πει-ράζει. "Υστερα όμως θα σ' αρχίσω μου-σική, να μάθης και σά να διαβάξης νό-τες, σαν τό Φάνη και τη Νίνα.

Και μαζί με τα τραγούδια, μου μά-θαινε πως να στέκωμαι για να τά λέω.

(Ακολουθεί)

ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Παίρνετε 17 σπύρτα, τα τοποθετείτε άνά τρία όπως δείχνει τό σχήμα (για να-ναι εύκολη ή άριθμησή τους) και λέτε στο φίλο σας να πάρη όσα θέλει, από ένα ως τρία. Παίρνετε κατόπι και σεις (έννοείται ότι μπορείτε να πάρετε και σεις πρώτος) έπειτα πάλι εκείνος και καθεζής, ώπου να τελειώσουν τα σπύρ-τα. "Εκείνος που θα πάρει τελευταίος κερδίζει.

Νά σας πώ όμως τό μυστικό, να κερ-δίσετε 99 φορές στις 100; Να πάρετε με κάθε τρόπο τό 5ο, τό 9ο και καί τό 13ο σπύρτα. "Ας υποθέσουμε π. χ. ότι ο φίλος σας Α αρχίζει παίρνοντας δυο σπύρτα τότε σεις παίρνετε τρία κι' έ-χετε έτσι τό 5ο. "Αν ο Α πάρη κατόπι τρία, σεις παίρνετε ένα κι' έχετε τό 9ο. Με την ίδια εύκολία έχετε και τό 13ο, όποτε δεν μένουν πια παρά τέσσαρα σπύρτα κι' έπομένως σεις θα πάρετε τελευταίος.

Δοκιμάστε και θα δείτε ότι ή έπι-τυχία είναι πάντα έξασφαλισμένη, — εκ-τός πια αν ή τύχη τό φέρει να πάρη ο φίλος σας και 5ο και 9ο και 13ο, πρ-άγμα πολύ δύσκολο, ή αν. . . τό ξέρει έ-κείνος πριν από σας.

Σημ. — "Αν αρχίζετε σεις πρώτος, να παίρνετε πάντα ένα, ώστε να έχετε τό 5ο δικό σας.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΙΣΗ ΚΑΙ ΘΕΛΗΣΗ

Αγαπητοί μου,

ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ιστορία που θα σας διηγηθώ σήμερα, είναι πραγματική. Μου τη διηγήθηκε προχτές μια φίλη μου κυρία, που δεν είχε... κανένα συμφέρο να με γελάσει.

Η κυρία αυτή, —πάλι ένας μήνας τώρα,— πήγε μια μέρα να επισκεφθεί κάποια φίλη της. Μπαίνοντας στο προαύλιο του σπιτιού, από την καγγελοπορτα, άκουσε να παίζον μεσα πιάνο και βιολί. Ορισμένως ή φίλη της ήταν εκεί κι' έκανε κοντσέρτο με κάποια άλλη, ίσως με τη φίλη τους την "Όλγα... Χτύπησε το κουδούνι με χαρά. "Αλλά πέρασε κάμποση ώρα χωρίς να της ανοίξουν. Ξαναχτύπησε. Το κοντσέρτο τότε έπαψε. Και σε λίγο, μια υπηρέτρια, ή μικρή Φρόσω, άνοιξε την πόρτα κι' είπε πως η κυρία της έλειπε! "Η φίλη μου παραξευεύθηκε και λυπήθηκε. Σ' έδειξε το σπίτι τή δεχόνταν πάντα, δ τι ώρα κι' αν πήγαινε, έπους κι' αν ήταν μέσα. Πως τώρα την έδιωχναν; Και γιατί, μόλις την άκουσαν, σταμάτησαν το παίζιμο, σά γάκναν κάτι κρυφό; Δεν είπε τίποτα. Κι' έφυγε.

"Υστερ' από καμμιά δεκαριά μέρες, απάντησε τή φίλη της στο δρόμο.

— Καλέ, τί έγινε; εσύ; τής είπε αυτή με μεγάλη διάχυση. Γιατί έχεις τόσο καιρό νάρθης στο σπίτι;

— Με σύγχωρες! τής αποκρίθηκε ή δυσαρστημένη. "Ηρθα τις προάλλες και μ' έδιωξες!

— "Εγώ;... "Ηρθες και σ' έδιωξα εγώ;... Δε θάσαι καλά!

— Είμαι και πολύ! "Ηταν εκείνο το βραδάκι που παίζατε, με την "Όλγα βέβαια, πιάνο και βιολί. Μα τί φοβήθηκες μη σάς χαλάσω το κοντσέρτο;

"Η κυρία έκαμε δγκους και σταυρούς. Ποτέ δεν έδιωξε τή φίλη της. Και με την "Όλγα είχε να παίζει από πέρσιν. Θά τή γέλασαν ταυτιά της. Θάπαιζαν στη γειτονιά. Και για να τής πη ή Φρόσω πως έλειπε, ώρισμένως δε θάταν στο σπίτι. Ποιά μέρα ακριβώς ήταν; τί ώρα;...

"Η φίλη μου θυμήθηκε και τής είπε. Θυμήθηκε τότε κι' ή άλλη και τή βεβαίωσε πως εκείνο τάπογεμα είχε πάει σ' ένα τοάι απ' όπου γύρισε στις έννια. "Επειδή όμως ή δυσαρστημένη επέμενε, έκοβε το κεφάλι της, πως άκουσε από μέσα πιάνο και βιολί, ή άλλη μπήκε σε ύποψια: Τί γινόταν στο σπίτι της όταν έλειπε; Ποιοι πήγαιναν εκεί κι' έκαναν κοντσέρτα; Πολύ περιεργο! Πολύ ύποπιτο μάλιστα! Κι' έσκέφτηκε να τή εξακριβώσει.

Τήν άλλη μέρα, λοιπόν, έφυγε λέγοντας στις δυό της υπηρέτριες πως θα γύριζε άργά. Γύρισε όμως μετά μια ώρα. Μπαίνοντας στο προαύλιο από την καγγελοπορτα, άκουσε κι' αυτή νότας πιάνου και βιολιού. "Ορισμένως έρχόνταν από μέσα, από τή σάλα... "Ανοιξε σιγά-σιγά τήν πόρτα με τή κλειδί της, ανέθηκε τή σάλα, προχώρησε στο διάδρομο και στάθηκε νακούση... Τό κοντσέρτο εξακολούθησε... Δεν τήν είχαν πάρει είδηση... Κάποιος ή κάποια έπαιζε στο βιολί μια σερενάτα, — και πολύ όμορφα, με τήν αλήθεια! — και κάποιος ή κάποια άκομπανιάριζε στο πιάνο με μεγάλη ακρίβεια και γνώση.

Πλησίασε στη μισόγυρτη πόρτα της σάλας, κοίταξε και... τί να ιδή!

"Η Μαρίκα, ή μια από τις δυό της υπηρέτριες, ή πιό μεγάλη, καθόταν στο πιάνο. Κι' ή Φρόσω, ή άλλη, ή μικρή, στεκόταν δίπλα της όρθή μ' ένα βιολί στα χέρια. "Η σερενάτα μόλις είχε τελειώσει.

— Ντά κάπο! είπε ή μικρή.

— "Εμπρός! είπε ή μεγάλη.

Κι' ετοιμάστηκαν να ξαναρχίσουν.

— "Αλλά δεν πρόφτασαν.

— Μπράβο σας! όρατα! άκούστηκε ξαφνικά ή φωνή της κυρίας.

— "Α!... "Η κυρία!...

Και τή δοξάρι έμεινε στον άέρα μετέωρο, σά νάχαν μαρμαρώσει τή χέρια τής μικρής, — όπως δά και τής άλλης, που έμειναν μετέωρα άπάνω απ' τή κόκκαλα του πιάνου.

— "Εσείς;... έσείς, καλέ;... Και που μάθατε πιάνο και βιολί; Μονάχες σας; Με τ' αυτή;... Μα σεις παίζετε με νότας! "Η Μαρίκα κι' ή Φρόσω αναγκάστηκαν τότε να φανερώσουν τή μεγάλο τους μυστικό: Δυόμισιν χρόνια τώρα, ήταν μαθήτριες του "Ωδείου! Κρυφά γράφτηκαν, κρυφά πήγαιναν, κρυφά μελετούσαν στο πιάνο της κυρίας και κρυφά, με τις οικονομίες της, ή Φρόσω είχε αγοράσει τή βιολί. Δίδαχτρα δεν πλήρωναν. Είχαν τήση κλίση και τήση επιμέλεια, που τή "Ωδείο, μετά τον πρώτο χρόνο, τις δεχόταν δωρεάν.

Για φαντάσου! Άκόμα δεν μπορούσε να τή πιστέψη ή κυρία τους. Και πήγε άμέσως να ρωτήσει στο "Ωδείο.

— Ποιές; τής είπε ο κ. διευθυντής ή Μαρίκα Δείνα κι' ή Φρόσω Τάδε; Κυρία μου, είναι οι καλύτερές μας μαθήτριες!

— Οι υπηρέτριές μου, καλέ;

— Ναι, μές έχουν πει πως είναι υπηρέτριες σ' ένα καλό σπίτι... Δεν τή ξέρατε λοιπόν σεις;...

— "Οχι... τήμαθα μόλις σήμερα κατά τύχη...

— "Ωστε μελετούν κρυφά;

— Ναι, όταν λείπω. "Επίσης όταν λείπω, έρχονται δώ και κάνουν τή μα-

θημά τους. Δεν παραξευεύονται γι' αυτό. Βγαίνουν συχνά, ώστε έχουν πολλές ώρες στη διάθεσή τους. "Εκείνο που με παραξευεύει, είναι πως τή προφταίνουν όλα! Γιατί τή σπύτι τήχουν πάντα στην έντέλεια. Τή δουλειά τους τήν κάνουν θαυμάσια. Ποτέ, τρία χρόνια τώρα, δεν μου έδωσαν άφορμή να παραπονεθώ για τή παραμικρή. Καμμιά έλλειψη σάς λέω! Δεν είναι θαύμα λοιπόν πως μπορούν να είναι τέλειες υπηρέτριες και συγχρόνως μαθήτριες, και μάλιστα οι καλύτερες;

— "Ε, κυρία μου! τή θαύμα αυτό τή κάνει ή κλίση. Αυτή εμπνέει τή ζήλο, τή θέληση, τήν επιμέλεια, τή φρονήση, τήν πονηριά άκόμα, όλα! Τά καίμενα τή κορίτσια, στο σπίτι σας, γνώρισαν τήν κλίση τους και θέλησαν να σπουδάσουν μουσική. Δεν μπορούσαν να τή κάμουν φανερά, και τήκαμαν κρυφά. Κοίταξαν να κάνουν στην έντέλεια τήν εργασία τους, πρώτο για να μην καταλάβετε πως έκαναν κι' άλλη, και δεύτερο για να μην τις διώξετε. Και που άβρισκαν άλλο σπίτι με τις ευκολίες του δικού σας; Φανταστήτε τώρα πόσο κοπίαζαν, τή κακόμοιρα, για να τή προφταίνουν, καθώς είπατε, όλα! Είναι, αλήθεια, κι' αξιολύπητα κι' αξιοθαύμαστα. "Εμένα αυτή ή ιστορία με συγκινεί πολύ.

"Αλλά και ποιόν δεν συγκινεί αυτή ή ιστορία;

Μή με ρωτήσετε τώρα πως τελείωσε, γιατί δεν ξέρω. Είναι όμως άρκετο κι' όσο σάς διηγήθηκα απ' αυτήν, για να σάς δείξη τί μπορεί να κατορθώσει κανένας όταν θέλη. Φαντάζεστε μεγαλυτέρα εμπόδια από εκείνα που τή παρουσίασθήκαν στις δυό μικρές, φτωχές υπηρέτριες, όταν θέλησαν να σπουδάσουν στο "Ωδείο μουσική; Τή θέλησαν όμως. Κι' ή θέληση έφτασε για να τή κατορθώσουν.

"Οι καλύτερές μας μαθήτριες», είπε ο κ. διευθυντής. Μα μπορούσε ποτέ να μην είναι αυτές, που σπουδάζαν με τήση θυσία; Τίς «χειρότερες» θά τις έβρισκε κανένας μόνο άνάμεσα σε κορίτσια που έχουν όλα τή μέσα, όλες τις ευκολίες, και που πηγαιίνουν στο "Ωδείο μόνο και μόνο γιατί τάχα πρέπει να ξέρουν και λίγο πιάνο ή λίγο βιολί...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΡΗΤΑ

71.

"Ανάγκη σε κακόπιστο άν σε φέρη, να τού πουλήσης κάτι ή ναγοράσης, δώσε και πάρε εύθης χέρι με χέρι: άν τόν εμπιστευθής, μορσεϊ να χάσης.

72.

Κάλλιο να σε φθονούν εύτυχισμένο, παρά να σε πονούν δυστυχισμένο.

CHEF

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα υπό 'Ιούλιου Βέερ)

— Συνέχεια από τή προηγούμενη —

Τους βρήκαν δλους: αλλά, εύτυχώς, κανένα... ζωντανό. "Ιχνη αϊματος τούς δδήγησαν ως τή πτώμα του Κόπ. Παρακάτω βρήκαν και τόν Ράκ νεκρό μέσα σ' ένα λάκκο, όπου θά είχε πέσει άφοσ πληγώθηκε. Πήραν και τή πτώμα του Πίκ, που είχε σκοτωθεί στην αρχή τής συμπλοκής, και τή έθαψαν και τή τρία στον ίδιο εκείνο λάκκο.

Τήν άλλη μέρα, ή "Εθας, ή Μπριάν, ή Γόρδιον κι' ή Βάζτερ ασκέφθηκαν και συμφώνησαν πως τή πρώτο που είχαν να κάμουν, ήταν να πάρουν στην κατοχή τους τή μεγάλη βάρκα του Σέβερν. Φόρτωσαν λοιπόν τή βάρκα τους, που τήν ξαναβρήκαν, σίωα εύτυχώς, σε μια καμπή του ποταμού, με τ' απαιτούμενα εργαλεία, τράφιμα, δπλα, πολεμοφόδια, και στις 6 του Δεκέμβρη ή "Εθας, ή Μπριάν, κι' ή Βάζτερ ξεκίνησαν.

Δεν έδυσκολεύθηκαν καθόλου να βρουν τή μεγάλη βάρκα. "Ηταν σε μια άμμουδιά, όπου ο Ουάλτων τήν είχε τραβήξει για να τήν επιδιορθώσει. "Ο "Εθας τήν εξέτασε και βρήκε πως μπορούσε να επιδιορθωθεί. "Η εργασία όμως θά γινόταν πιό γρήγορα και πιό εύκολα, άν κατόρθωναν να τήν μεταφέρουν στο ποτάμι που περνούσε κοντά απ' τή σπηλιά.

"Η μεταφορά αυτή αποφασίστηκε για τήν άλλη μέρα, όταν θά γινόταν παλιόροια. "Η μικρή βάρκα θά ρυμουλκούσε τή μεγάλη. Προσωρινά, ή "Εθας τής έφραξε μερικές χαραμάδες, για να μην παραμπαίνουν μέσα τή νερά.

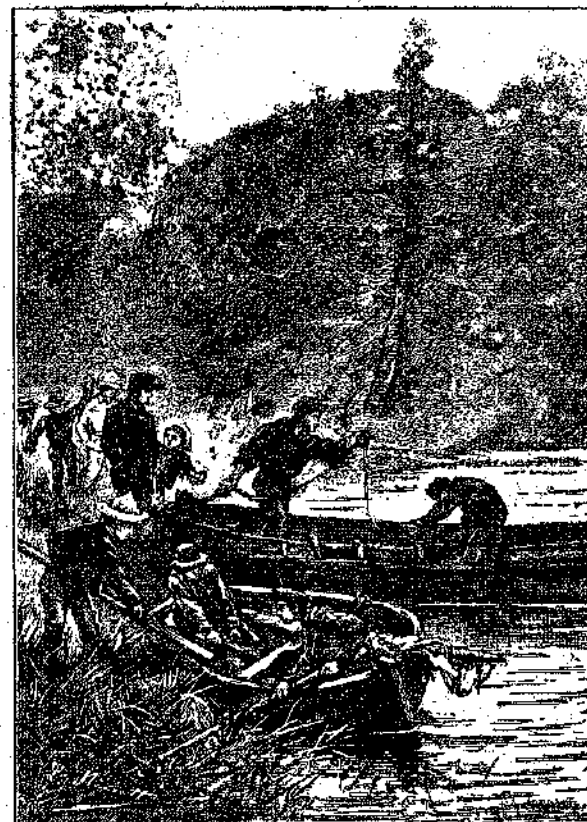
Τήν άλλη μέρα, πρωί-πρωί, εύθης άμα φάγηκε ή παλιόροια, έδεσαν τή βάρκα πίσω από τή μικρή, και ξεκίνησαν από τή ποτάμι για να φτάσουν στην λίμνη. Τή κατάφεραν με δυσκολία, γιατί τή νερά μπήκαν στην μεγάλη βάρκα και τή γέμισαν. Τέλος έφτασαν στην όχθη τή άπόγεμα κατά τις 5.

"Εκεί στάθηκαν να διανυκτερεύουν. "Εδείπνησαν με πολλή όρεξη κι' ύστερα πλάγασαν να κοιμηθούν, άντικρύ σε μια μεγάλη φωτιά που έκαιγε ως τή πρωί.

— "Εμπρός! είπε ή "Εθας, μόλις οι πρώτες αύγινές λάμψεις εφώτισαν τή νερά τής λίμνης.

Μπήκαν στην βάρκα τους, σήκωσαν τή πανί κι' άρχισαν να πλέουν προς τή δυτικά, σέρνοντας τή βάρκα του Σέβερν, που ήταν όλη σχεδόν βυθισμένη στα νερά τής λίμνης και μόλις εξέιχε ή κουπα στην τής.

"Ο "Εθας στεκόταν έτοιμος να κόψη τή σχοινί που ένωνε τις δυό βάρκες, ώστε άν τυχόν βυθίζοταν ή μεγάλη, να μην παρασύρη και τή μικρή. Εύτυχώς δεν συνέβηκε ούτε αυτό ούτε άλλο άπεικαίο. Κι' άποφ ταξίδεψαν άλλημέρα στην λίμνη, τή βράδυ προσορμίσθηκαν σ' όρισμένο μέρος κι' έγιναν δεκταί με μεγάλη χαρά απ' τούς συντρόφους τους.

«Άρχισε ή φόρτωση». (Σελ. 129, στ. γ')

Τίς δυό αυτές ήμέρες ή κατάσταση του Δόνιφαν είχε καλύτερευσει. "Ο πληγωμένος αναλάμβανε τις δυνάμεις του κι' ή πληγή του πλησίαζε να κλείση με τή καταπλάσματα που τής έβαζε ή κυρά-Καίτη και τάλλαζε κάθε δυό ώρες. "Η άνάρρωση βέβαια θάργουσε άκόμα: ή Δόνιφαν όμως είχε γερή κράση κι' οι σύντροφοί του έλιπιζαν πως θά γινόταν έντέλως καλά.

Άμέσως τήν άλλη μέρα άρχισαν να επισκευάζουν τή μεγάλη βάρκα που ήταν πιό δική τους. Πρώτα-πρώτα χρειάστηκε να τήν βγάλουν στην ξηρά, πράγμα άρκετά δύσκολο, γιατί ή άκατος του Σέβερν είχε μάκρος τριάντα πόδια και πλάτος έξη. Μπορούσε λοιπόν να χωρέση δλους τούς άποίκους, που με

τὸν "Εθας και τήν κυρά-Καίτη ήταν τώρα δεκαεπτά.

"Ο "Εθας ήταν άριστος ξυλουργός και, με τή βοήθεια του Βάζτερ που είχε πραγματικώς μεγάλη ιδιοφυία, μπόρεσε να καταστρώση τή σχέδια τής επισκευής. Χρησιμοποίησαν διάφορα υλικά του Σλώγι για να συμπληρωθούν τή κενά τής βάρκας και να σκεπασθί με κατάστρωμα τή μισό τής μέρος, ώστε να μπορούν οι ταξιδιώτες να καταφεύγουν από κάτω σε άρα βροχής ή τρικυμίας, και να περπατούν άπάνω όταν ήταν καλός καιρός. "Η κυρά-Καίτη έκοψε κι' έφραψε τή πανιά που χρειαζόταν, με κι' όλοι οι άλλοι εργάστηκαν, καθένας κατά τις δυνάμεις τους.

"Ενα δλόκερο μήνα βάσταξαν οι εργασιές και τελείωσαν στις 8 του Γενάρη. "Η βάρκα ήταν έτοιμη. Δεν μπορούσαν όμως άκόμα να φύγουν, γιατί ή Δόνιφαν ήταν άδύνατος για ταξίδι. "Όστος έβγαίνε τώρα απ' τή σπηλιά κι' αναλάμβανε γρήγορα με τήν καλή τροφή και τόν καθαρό άέρα.

"Η ζωή τής άποικίας εξακολούθησε σχεδόν ή ίδια. Μόνο τή μαθήματα δεν γινόταν τακτικά, γιατί οι μεγάλοι ήταν άπασχολημένοι με τήν επισκευή. "Ετσι οι μικροί έκαναν τώρα διακοπές...

"Ο Ουέλλκζε, ή Κρός κι' ή Ουέπ ξαναρχισαν τή κυνήγια τους. Με τή βεβαιότητα, δτι σε λίγο θά έφευγαν, δεν είχαν ανάγκη να οικονομούν τή μαπαρούτη τους. "Ετσι οι τουφεκιές άγτηχόσαν από παντού κι' ή Μόκος μαγειρεύε καθεμέρα φρέσκο κρέας. Τά παστά τή φύλαγαν για τή ταξίδι.

Μόνο ή καίμενος ή Δόνιφαν δεν μπορούσε να παίρνη μέρος σ' αυτά τή κυνήγια. Και πόσο λυπόταν γι' αυτό! "Αλλά έπρεπε να κάνει ύπομονη, γιατί ή παραμικρή άπειρικεφλιά μπορούσε ναχίη πολύ κακά άποτελέσματα.

Τή τελευταίο δεκαήμερο του Γενάρη έρριξαν τή βάρκα στην θάλασα και σε λίγες ήμέρες άρχισε ή φόρτωση. Τά παιδιά φυσικά επιθυμούσαν να πάρουν μαζί τους όλα τή πράγματα που είχαν σωθει από τή Σλώγι. "Αλλά δεν ήταν δυνατό να χωρέσουν στην βάρκα. "Επρεπε λοιπόν να διαλέξουν τήπολύτως άναγκαία: "Ετσι ή Γόρδιον έπηρε τή μαπαρούτη που είχαν βρεθί στο χρηματοκιβώτιο του πλοίου. Κι' ή Μόκος έφόρτωσε δσα τράφιμα χρειαζόταν για δεκαεπτά ανθρώπους, κι' ίδι μόνο για δυό τρεις έβδομάδες που λογάριαζαν πως θά διαρκέση τή ταξίδι, αλλά για περισσότερον καιρό.

(Τή τέλος στο ερχόμενο)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. και Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΗ ΒΙΤΡΙΝΑ

Μιά φτωχική παιδούλα, στη βιτρίνα... Τά μάτια τὰ σερβωθή ανοικοκλει κάτω απ' τὸ ξεβαμμένο της καπέλλο...

Καὶ πλέει σὲ θαμπερόφωτο γαλήνη... Τὸ εὐφάνταστο μυαλό τὸ νεανικό... Κι' ἐλπίζει, ἀλθῆσια, ἐλπίζει, τίς χυτὲς τουαλέττες ἐνῶ βλέπει, σὰ χαμένη...

Τριγύρω βοή και κίνηση... Μὰ ἐκείνη σὲ συλλογὴ βυθίζεται ἀκαθῆ, ἐνῶ τὰ φάρατα χειλάκια της, πὸν ἀφήνει...

Α ΔΗΜΟΝΙΑ

Χαρὰ Θεοῦ ἡ μέρα τὸ πρωί. Μακριὰ ὁ οὐρανὸς κ' ἡ θάλασσα ἔσιμαγαν σ' ἀκαθόριστη γραμμή, λὲς κ' ἡ τρικυμία πὸν πέρασε...

Μὰ δὲν κράτησε εἶται πολὺ ὁ καιρὸς. Τώρα τὰπομοσήμερο γύρισε πάλι σὸν χτεσινὸ καὶ κατὶ χειρότερα. Βαθιά, ἡ γραμμὴ πὸν χωρίζει...

Πρὸς τὸ σημεῖο αὐτό, ὄρες τώρα ἡ Γιούλα, ἀπ' τὸ παραθύ-

ρο τοῦ σπιτιοῦ της πὸν βλέπει ἴσια-πέρα σὸν δημόσιο δρόμο, καρφώνει ἀνήσυχα κ' ἔρρευνητὰ τὰ μάτια...

Καὶ πλέει σὲ θαμπερόφωτο γαλήνη... Τὸ εὐφάνταστο μυαλό τὸ νεανικό... Κι' ἐλπίζει, ἀλθῆσια, ἐλπίζει, τίς χυτὲς τουαλέττες ἐνῶ βλέπει, σὰ χαμένη...

Τριγύρω βοή και κίνηση... Μὰ ἐκείνη σὲ συλλογὴ βυθίζεται ἀκαθῆ, ἐνῶ τὰ φάρατα χειλάκια της, πὸν ἀφήνει...

Χαρὰ Θεοῦ ἡ μέρα τὸ πρωί. Μακριὰ ὁ οὐρανὸς κ' ἡ θάλασσα ἔσιμαγαν σ' ἀκαθόριστη γραμμή, λὲς κ' ἡ τρικυμία πὸν πέρασε...

Μὰ δὲν κράτησε εἶται πολὺ ὁ καιρὸς. Τώρα τὰπομοσήμερο γύρισε πάλι σὸν χτεσινὸ καὶ κατὶ χειρότερα. Βαθιά, ἡ γραμμὴ πὸν χωρίζει...

Πρὸς τὸ σημεῖο αὐτό, ὄρες τώρα ἡ Γιούλα, ἀπ' τὸ παραθύ-

Βαφνικὰ μιά λάμψη, πὸν τὴν τυφλώσει, ὕστερα μιά φοβερὴ βροντὴ, κ' οἱ πρῶτες στάλες ἀρχίζουν νὰ πέφτουν χοντροὲς καὶ...

Μακριὰ, σὰν κωνηγιμένο ἀπ' τὴν καταχνιά, ἐνα μπουλοόκι ἀπὸ γυναίκες φτάνει, μὲ τρεχαλητὸ σὸν χοριό, κ' ἀνάμεσα τους, ἡ Γιούλα ξεχωρίζει...

Θεὸ μου, βρέξε τώρα, βρέξε ὅσο θές. Οἱ ἀστράκες κ' οἱ βροντὲς δὲν θὰ τρομάξουν πιά τὴν καρδιά τῆς Γιούλας...

ΜΗ ΛΥΠΑΣΑΙ

Μὴ λυπάσαι ἀδίκως, μικρούλα μου... Στὰ θλιμμένα σου μάτια κάμνε νὰ λάμψη πάλι ἡ χαρὰ...

Τὸς σκοτεινὲς καὶ καγωμένες μέρες, διαδέχονται πάντα οἱ ἠλιόλουστες μέρες τῆς ἀνοιξῆς...

Μὴ λυπάσαι ἀδίκως, μικρούλα μου. Ἡ ἀνοιξὴ θὰ εὐαρόσθη πάλι.

Μὴ λυπάσαι ἀδίκως, μικρούλα μου. Ἡ ἀνοιξὴ θὰ εὐαρόσθη πάλι.

Η ΑΔΕΛΦΗ

Ὅλοι μας σχεδὸν ἔχουμε μιὰν ἀδελφή. Καὶ πόσο τὴν ἀγαποῦμε! Περисσότερο ἀγαποῦμε τὴς ἀδελφὲς παρὰ τοὺς ἀδελφοὺς...

πλημένα : Γιατὶ ἔφυγε ἡ προσέτισά τους, ἔφυγε ἡ καλύτερὸν τους φίλη, ἔφυγε ἀπὸ τὴν κατὰ καλοκαίρινὸ ἔσσο βροδάκι...

Μακριὰ, σὰν κωνηγιμένο ἀπ' τὴν καταχνιά, ἐνα μπουλοόκι ἀπὸ γυναίκες φτάνει, μὲ τρεχαλητὸ σὸν χοριό, κ' ἀνάμεσα τους, ἡ Γιούλα ξεχωρίζει...

Θεὸ μου, βρέξε τώρα, βρέξε ὅσο θές. Οἱ ἀστράκες κ' οἱ βροντὲς δὲν θὰ τρομάξουν πιά τὴν καρδιά τῆς Γιούλας...

ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ

Ἦταν ἐνα θαυμάσιο θαλινο. Καθισμένο στὴν ἀκρὴ ἐνὸς βράχου, ἦμιον βυθισμένη ἐσκέψης γλυκὲς, ὅταν ἀξάφνα ἐνοιώσα πόσο μαγευτικὴ ἦταν ἡ βροδιά...

Τὸ ἀεράκι τοῦ βουνοῦ ἐτάραξε τὴν ἠσυχία τῆς γαλήνιας θάλασσας κ' ἔκανε νὰ σπάζουν μελαδικὰ πόνω στὸν βράχον μικρὰ κυματάκια...

Τὸ ἀεράκι τοῦ βουνοῦ ἐτάραξε τὴν ἠσυχία τῆς γαλήνιας θάλασσας κ' ἔκανε νὰ σπάζουν μελαδικὰ πόνω στὸν βράχον μικρὰ κυματάκια...

Μὴ λυπάσαι ἀδίκως, μικρούλα μου. Ἡ ἀνοιξὴ θὰ εὐαρόσθη πάλι.

Η ΑΔΕΛΦΗ

Ὅλοι μας σχεδὸν ἔχουμε μιὰν ἀδελφή. Καὶ πόσο τὴν ἀγαποῦμε! Περисσότερο ἀγαποῦμε τὴς ἀδελφὲς παρὰ τοὺς ἀδελφοὺς...

δὲν εἶδε ποτὲ τίποτε ἄλλο πὰ νὰ μαρτυροῦσα νὰ ζῆσο αἰώνιστὴ στὴ μαγευτικὴ αὐτὴ φάση.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μαμά! μαμά! σήμερον τὸ δευτέρον βαθμὸ σὸν διανοιστὸ πάλι βλέπομε!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Ἐυριπίδου τὴν 11 Φεβρουαρίου 1929

Με χαρὰ μεγάλη ἀναγγέλλω ὅτι ἡ πάλαι ἀγαπημένη μου φίλη καὶ συνεργάτρια Τριανταφυλλῆνα, στὴ Λίω, παντρεύθηκε, καὶ τώρα πιά δὲν ἀπέχει τὴν Ἐλένη Γ. Ρέσ, ἀλλὰ Ζαφειροπούλου...

Ἦταν ἐνα θαυμάσιο θαλινο. Καθισμένο στὴν ἀκρὴ ἐνὸς βράχου, ἦμιον βυθισμένη ἐσκέψης γλυκὲς, ὅταν ἀξάφνα ἐνοιώσα πόσο μαγευτικὴ ἦταν ἡ βροδιά...

Τὸ ἀεράκι τοῦ βουνοῦ ἐτάραξε τὴν ἠσυχία τῆς γαλήνιας θάλασσας κ' ἔκανε νὰ σπάζουν μελαδικὰ πόνω στὸν βράχον μικρὰ κυματάκια...

Μὴ λυπάσαι ἀδίκως, μικρούλα μου. Ἡ ἀνοιξὴ θὰ εὐαρόσθη πάλι.

Η ΑΔΕΛΦΗ

Ὅλοι μας σχεδὸν ἔχουμε μιὰν ἀδελφή. Καὶ πόσο τὴν ἀγαποῦμε! Περисσότερο ἀγαποῦμε τὴς ἀδελφὲς παρὰ τοὺς ἀδελφοὺς...

Ζαπωνόφουσα, θὰ εἶδες τὴν ἐγκρίση τοῦ ψευδοῦμου. Ἐκείνες πάλι καλὰ πὸν ἀποφάσεις νὰ μὴ γράψης καὶ νὰ καταγίνεσαι μαζί μου...

Τὸ πιστεύω, Σεντεμένω Ἐπειρωτάνι, εἶται ἀπ' ὅλα τὰ περίπουκα, τὸ δικὸ μου σοῦ δίνει τὴ μεγαλύτερη εὐχαριστήρη καὶ συγκίνηση...

Μαμά! μαμά! σήμερον τὸ δευτέρον βαθμὸ σὸν διανοιστὸ πάλι βλέπομε!

Με χαρὰ μεγάλη ἀναγγέλλω ὅτι ἡ πάλαι ἀγαπημένη μου φίλη καὶ συνεργάτρια Τριανταφυλλῆνα, στὴ Λίω, παντρεύθηκε, καὶ τώρα πιά δὲν ἀπέχει τὴν Ἐλένη Γ. Ρέσ, ἀλλὰ Ζαφειροπούλου...

Ἦταν ἐνα θαυμάσιο θαλινο. Καθισμένο στὴν ἀκρὴ ἐνὸς βράχου, ἦμιον βυθισμένη ἐσκέψης γλυκὲς, ὅταν ἀξάφνα ἐνοιώσα πόσο μαγευτικὴ ἦταν ἡ βροδιά...

Τὸ ἀεράκι τοῦ βουνοῦ ἐτάραξε τὴν ἠσυχία τῆς γαλήνιας θάλασσας κ' ἔκανε νὰ σπάζουν μελαδικὰ πόνω στὸν βράχον μικρὰ κυματάκια...

Μὴ λυπάσαι ἀδίκως, μικρούλα μου. Ἡ ἀνοιξὴ θὰ εὐαρόσθη πάλι.

Η ΑΔΕΛΦΗ

Ὅλοι μας σχεδὸν ἔχουμε μιὰν ἀδελφή. Καὶ πόσο τὴν ἀγαποῦμε! Περисσότερο ἀγαποῦμε τὴς ἀδελφὲς παρὰ τοὺς ἀδελφοὺς...

μας τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐά. Γιατὶ; — Μὰ τὸ ἐπιστημονικὰ βιβλίον ἀγαπητῆ μου, δὲν στηρίζεται στὴν κοσμογονία τῆς Ἁγίας Γραφῆς...

Μαμά! μαμά! σήμερον τὸ δευτέρον βαθμὸ σὸν διανοιστὸ πάλι βλέπομε!

Με χαρὰ μεγάλη ἀναγγέλλω ὅτι ἡ πάλαι ἀγαπημένη μου φίλη καὶ συνεργάτρια Τριανταφυλλῆνα, στὴ Λίω, παντρεύθηκε, καὶ τώρα πιά δὲν ἀπέχει τὴν Ἐλένη Γ. Ρέσ, ἀλλὰ Ζαφειροπούλου...

Ἦταν ἐνα θαυμάσιο θαλινο. Καθισμένο στὴν ἀκρὴ ἐνὸς βράχου, ἦμιον βυθισμένη ἐσκέψης γλυκὲς, ὅταν ἀξάφνα ἐνοιώσα πόσο μαγευτικὴ ἦταν ἡ βροδιά...

Μὴ λυπάσαι ἀδίκως, μικρούλα μου. Ἡ ἀνοιξὴ θὰ εὐαρόσθη πάλι.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: Σαββατόβραδα τῆς Τόνῆς Μονάχης. Γίνονται πολὺ ἀπαισιόδοξοι σὸ τέλος, ἐνῶ σὸ σὺλογο εἶναι ἐνα καλὸ ποιημάτι...

Η ΑΔΕΛΦΗ

Ὅλοι μας σχεδὸν ἔχουμε μιὰν ἀδελφή. Καὶ πόσο τὴν ἀγαποῦμε! Περисσότερο ἀγαποῦμε τὴς ἀδελφὲς παρὰ τοὺς ἀδελφοὺς...

τῆς εἶναι πολὺ ἀτακτῆ. Ἄς τὴν ἐναγερθεῖ. — Τὰ δάκρυα τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἡ ἔκτασή του εἶναι δυσανάλογη μὲ τὴν οὐσία του...

Μαμά! μαμά! σήμερον τὸ δευτέρον βαθμὸ σὸν διανοιστὸ πάλι βλέπομε!

Με χαρὰ μεγάλη ἀναγγέλλω ὅτι ἡ πάλαι ἀγαπημένη μου φίλη καὶ συνεργάτρια Τριανταφυλλῆνα, στὴ Λίω, παντρεύθηκε, καὶ τώρα πιά δὲν ἀπέχει τὴν Ἐλένη Γ. Ρέσ, ἀλλὰ Ζαφειροπούλου...

Ἦταν ἐνα θαυμάσιο θαλινο. Καθισμένο στὴν ἀκρὴ ἐνὸς βράχου, ἦμιον βυθισμένη ἐσκέψης γλυκὲς, ὅταν ἀξάφνα ἐνοιώσα πόσο μαγευτικὴ ἦταν ἡ βροδιά...

Μὴ λυπάσαι ἀδίκως, μικρούλα μου. Ἡ ἀνοιξὴ θὰ εὐαρόσθη πάλι.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: Σαββατόβραδα τῆς Τόνῆς Μονάχης. Γίνονται πολὺ ἀπαισιόδοξοι σὸ τέλος, ἐνῶ σὸ σὺλογο εἶναι ἐνα καλὸ ποιημάτι...

Η ΑΔΕΛΦΗ

Ὅλοι μας σχεδὸν ἔχουμε μιὰν ἀδελφή. Καὶ πόσο τὴν ἀγαποῦμε! Περисσότερο ἀγαποῦμε τὴς ἀδελφὲς παρὰ τοὺς ἀδελφοὺς...

μον («Ο φάρμας και τ' αεροπλάνα και...» Οποιοσδήποτε, ξαναφάει»).
 Δι' αυτά λείπει ακόμη και το συμπέρασμα, η δικαιοσύνη, που πρέπει να υπάρχει σε κάθε έργο μικρό ή μεγάλο. Κι' όμως ο Πολύδημος έχει την ικανότητα να διηγείται με σχετική ευκολία. — «Μιά άγαστλή του ήλιου» του Νηγοπούλου. Αιτές οι περιγραφές είναι πια στερεότυπες. Το Ν. θα μπορούσε να αναζητήσει κάποιο περισσότερο πρωτότυπο. — Θα εξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: *Οθων, ά. (ΑΖ). Βόλια, κ. (!!!). *Απτερος Νίκη, κ. (ΑΚ). Γουλιέλμος Τέλλος, ά. (ΤΒ). Φαληρική Αύρα, κ. (1+1=2). Μιά Ψυχή, κ. (ΝΨ). Σίσφυρος, ά. (ΕΧΠ). Δραμαία, κ. (ΒΙΜ). *Εδουάρδος Λά, ά. (!!!). Τόμ ο Ντέκτερβι, ά. (ΙΚ). Ροδόδακτυλος *Ήως, κ. (*Εγώ είμαι). Λαχτάρα της Δευτεριάς, ά. (VΤ). *Αρσάκης Φοβηταίας, ά. (ΝΠ). Πληγμένη Καρδιά, ά. (...). Αυσόχαρτον, ά. (ΚΓ). Ψαροπούλα, κ. (ΑΙ).
Ανεκδοκίσι Ψευδώνυμων: Κισσός, ά. *Οπάδος του Τολστόη, κ. Καστανή Νεράιδα, κ. Μελαγχροινή Νεράιδα, κ. Βαλέντια, κ. Εύα κ. Ρεταίνα, κ.

Η Διαπλάσις άσπάζεταιται τους φίλους της: *Γενναίον Ύπαρξιν* (το λάθος του δευτέρου ψευδώνυμου διορθώθη) *Κυράν της Έγνοιας* (ευχαριστώ για τα καλά λόγια και πιστεύω πως μ' αγαπάς πολύ άφού είσαι συνδρομητρια πέντε χρόνια' ελπίζω τώρα να μού γράψης συχνά και να ξεπαρθώσης όπως μού υπόσχασαι) *Κούβλαν του Χωρεού* (φαντάζεσαι πόσο χάρηκα κι' εγώ για όλ' αυτά που έγιναν στο σχολείο σου' ναι, μπορείς να πάρης όσα ψευδώνυμα θέλεις) *Μαριάντην Άδραν* (χαίρω πολύ' έστειλα 9 τετραδιά) *Ιθάκη* (χαίρω πολύ γι' αυτά που μού γράφεις' οι Ασκήσεις αυτές γνωστότατες όλες' έπειτα, δέν δέχομαι τώρα' ή προδοσμία του Διαγωνισμού πέρασε) *Λήδαν Άρδου* (ώ, πολύ καλό βαθμό πήρες, κι' εις άνωτέρα!) *Κρυφήν Άγάπη* (ναι, να μού γράψης ό,τι έχεις στην καρδιά σου' πάντα θα ευχαριστώ να σε διαβάζω, και πάντα θέλω την ευχαριστήση που μού έδωσες κι' αυτό σου το γράμμα) *Γεώργ. Η. Κουτρούφ.* (οι λύσεις εν τάξει) *Τώνη Μονάχη* (έστειλα: το φυλλάδιο τώρα το λαβαίνετε, πιστεύω, στην ήμερα του' έδωσα το γράμμα σου στον κ. Φαίδων, που εμφανίζει έντελως μ' αυτά που γράφεις για τη γάτα) *Κων. Χ. Γράλλιον* (ναι και στις δύο σου άρωτήσεις) *Άνναν Κομνηνού* (έστειλα: ευχαριστώ για τα καλά λόγια' ώ, βέβαια που δέν είσαι τόσο μεγάλη για να μ' αφήσης' δέν βλέπεις πόσο πιο μεγάλες φέλες από όσα έχω;) *Όρφαναούλαν* (ευχαριστώ για όλα' άρατο και το Η. Πνεύμα' άλλη φορά όμως να μού το γράψης χωριστά, όχι στο ίδιο χαρτί με το γράμμα) *Χάρην Μιράνταν* (ευχαριστήσαν για το άλλο, είδες, φρόντισα) *Κυράν της Θάλασσας* (το έλαβα' την κέ-

παική» μου κρίση θα την ίδης όταν έλθη ή σειρά του να το διαβάσω γιατί, έννοεις, έχω πάρα πολλά) *Έλευθ. Ν. Ρουσοάκη* (ιδέε τι έγγραφα και στο έπόμενον φυλλάδιο και ξαναγράφε μου) *Χυριάνοπουλο* (οι λύσεις είναι πάντα δεκτές, φτάνει να μην έχουν δημοσιευθεί) *Περιπλοκάδα* (έστειλα: πές κι' από μόνον χαριστίσματα) *Κόρη του Βοννού* (χαίρω πολύ που είναι τόσο ευχαριστημένη άπ' όλα τα φαινό) *Αιμίλιαν Ίωαννίδου* (ευχαριστώ πολύ για όσα γράφεις' *Όδηγός δέν τωπάθησε ακόμη)* *Μοσχάνθη* (όση και αν είναι ή «αγωνία» σου, θα κριθούν με τη σειρά τους' ναι, είναι κι' οι δύο) *Καλ. Καβουνίδου* (ευχαριστώ, πολύ και περιμένα' έστειλα) *Έκάβην* (έστειλα 13 τετραδιά' παραστήνα τις αδελφές σου) *Ανθισμένη Κήπον* (έλαβα, ευχαριστώ) *Μενέλαον Μελαιμήν* (παραβρομή του άντιγραφά: «δλα τα άσπρα πράγματα με τον καιρό μαυρίζουν» έλεγε το «εμφύλιος» κι' έγραφε το έναντίο!) *Άτρυφήν του Φοβηταίου* (φυσικά, σιγά-σιγά θα μάθης και θα τα λύγης μόνος σου όλα) *Σαλιμπάγιον* (ως λύσεις είναι πάντες' ως Ασκήσεις μιά) *Γαλανή Νεράϊδαν* και *Νεράϊδαν της Σκοτεινιάς* (τάλλαξα κατά την έκδοσή σου) *Χρυσανθήν της Άδρου* (δέν έξεδόθη ακόμη) *Γλυκιά Παριίδα* (για να σου άνήκη και φέτος το ψευδώνυμό σου, πρέπει να το άνακεύθω) *Δ. Σπαθόπουλον, Χρυσήν Άκρίνα, Ένδοξον Έλληνα* κτλ. κτλ.

Τελλήν Πεταλουδίτσαν, Μιά Ψυχή, Μαρίαν, Άγλαϊαν Κυρέλη (έστειλα).
 Εις όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 10 Φεβρουαρίου, θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 242ου Διαγωνισμού. Το φυλλάδιο τούτου ει λύσεις είναι δεκταί μέχρι της 16' Απριλίου.

- 158. **Συλλαβόγραφος.**
 Στον Αιγύπτιο θεό Βάβυς έδωρο θηλυκό και με τοίχο φυσικά Γίνετ' ο θεός θεά.
 *Ηρώ
- 159. **Στοιχειόγραφος.**
 *Όπως είμαι άν μαθήσης, *Απ' τη ζέση θάπαυδής *Μ' άν μού κόψη το κεφάλι, *Θά αισθανθής δροσιά μεγάλη. *Άρχοντας του Έσμου
- 164. **Μεταγραμματισμός.**
 Βγάτω Δέλτα βάζω Μι, Μετανοιώνω στη στιγμή και το Μι το κόνω Τά, Μ' άδυνα, γιατί νησιά Είναι και τα τρία αυτά.
 Νίκης Ζαχαριάδης
- 155. **Δίγυρον.**
 *Ορίζοντως άνω, *τύραννος των Άθηνών κάτω, *μέγας άγαματοποιός καθένας κατά σειράν έξ άριστέρων: *μεγάλη εορτή, γεωμετρικών σχήμα, όλλον άρνητικόν, έντονον, Μικρός Καλλιτέχης

156. **Άναγραμματισμός.**
 *Αν το γάτα κήνης ήτα και τα άλλα άνακατέψης *Από στρατηγό Άθηναίο, *Πού δε γνώρισε την ήπια, *Τό λουλούδι θάγναντέψης *Τών άγρών το πιο άρατο.
 Γενναία Επάρτη

157. **Έπιγραφή**
 Σ Ε Α
 Ι
 Υ Π Σ
 *Ο Χριστός το ειπε Σε μιά κρίσιμη ώρα *Κι' όλοι πρέπει, λυτα, *Νά το βρήτε τώρα.
 Περιπλοκάς

158-162. **Μαγικόν Γράμμα**
 Τη άνταλλαγή ενός γράμματος έκστήσης των κάτωθι λέξων δι' ενός άλλου, πάντοτε του αΐτου, να σχηματισθούν άνευ άναγραμματισμού άλλα τόσα λέξεις: *Απόλος, ένας, πύλος, άλλος, πόρος, Καλάμιος*

163. **Ποιήση Άκροστιχίς**
 Το πρώτον γράμμα της πρώτης των κάτωθι ζητούμενων λέξων, το δεύτερον της δευτέρας, το τρίτον της τρίτης και ούτω καθέξης άποτελούν άρχαίον περιήγητον στρατηγόν:
 1, Νήσος του Αιγαίου 2, Μέρος του ποδός 3, Αύτοκράτωρ και άγιος 4, Πόλις Ιταλική 5, Θεός Αιγύπτιας 6, Ίσχυρός Άμερικώς 7, Η άγαπημένη μας.
 *Εθνική Ημετις

164. **Φωνηεντόλιπον**
 * - λθ - ν - πκρ
 Γερανός

165. **Γρίφος**
 Μην δέν άγαν *Ε! Χρόνου φείδου Κ Α *Έριν μισει.
 *Αμίμητος Γελοτοποιός.

Διό τους Γαλλομαδίς 166-168. **Ciné-Rebus**
 1.—*Έλος, ύπαγε.
 2.—Ψυχή, εις; δουρα, κρίνον.
 3.—Η σή, ούτε, εις.
 Τρία ψευδώνυμα.
 Πόνου Δάκρυ
 169. **Sans Voyelles**
 i - rgnr - it - tt
 *Απάνεμο

ΑΥΣΗΤΣ
 των Πνευμ. *Ασκήσ. του φύλ. 48
 709. Ταλαός (Τά, λαός.)—710. Λάρισα (λά, ρίς, σά.)—711. Σάλος-κάλος.—712. Σταθρος-σταυρός—713.
 ΔΗΛΙΑ 714-718. Διό του ΑΙ ΑΡ Ν: *Κάϊρον Άννα, Γ ΑΙ ΤΝΑ κηνός, άνοχη, ά-Ι Ι Π Ρ νιον.*—719-723. Διό Ο Ο Υ Ε του Α: *λαμιάς, ΣΙΜΩΝ πλάσμα, θάλασσα, γάστρα, Άδανα.*—724. ΣΟΛΩΝ-ΚΡΗΤΗ (ΣΚόθος, ΟΡγυιά, ΛΗτώ, ΟΤίτης, ΝΗσσα.)—725. *Οποιος θέλει τα πολλά χάνει και τα λίγα.—726. *Έν οίδα ότι οδ-δέν οίδα. (έν η δά, δέ' ιού δ, έν η δα.)—727. PieuX - pieu - rpe - rpe - r. — 728. Voulotr c'est pouvoir.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ανταλλάσω Μ. Μυστικά με όλες τους μεγαλύτερους και έλληνοφιλους Όποιος θέλει άς εστίη πρώτος. Δι' Fany Grohmann, Konstanzerstrasse 17, Berlin-Wilmersdorf Γερμανία.
 [ΚΕ - 175]

Διαπλάσις σου, ποιος θα άρνηθή; *Καρτούλα στον διαγωνισμόν της ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΤΑΛΟΥΔΙΤΣΑΣ και ΟΜΟΥΡΦΗΣ ΚΟΥΡΤΙΣΑΣ; Προτιμώμε τοτέτα. Προέβλημα: Χρι 25 Μαρτίου. Βραβεία δύο. Δις; Νύξιν, όδός Κόκκου 11, Θεσσαλονίκην.*
 [ΚΕ - 177]

Νάρκισσος, μετά γαρίας θα φέρησ' έπάρτο σου ψευδώνυμο.
 Μικρός Καλλιτέχης
 [ΚΕ - 178]

Παρακαλώ τους *Όλυμπίους θεούς *Μαγεμένο Βασίλοπουλο κ' όλους τα άποκαλούνται έξυμνοι, να βρούν τον ΧΡΥΣΑΕΤΟ, Υποφύηρο δημοφιλίστατον.
 [ΚΕ - 179]

Ο ΒΡΑΧΟΣ έπαναλαμβάνει την άσπαστη καλλιτεχνικήν καρτην περιηγητικής des tableaux. Παρακαλεί όσα άπλοσκόπουλα θέλουν να του έστειλουν α Δισ; Άντικειν Κανέλληλ Postes Restantes εσωτερικού Άθηναι.
 [ΚΕ - 180]

Ποιή Διαπλάσις σου, ποιά Διαπλάσις σου; *Θ' άρνηθ' η' άλλωσθησ' ση μιά; μου; *Η εμιά είναι μιά ποίη μου και σπανία εμιάς που άρματή, ημιάς ειπε κάποιος γάλλος φιλόσοφος; *Από, παιδιά, να περιμένο; ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΑ ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΤΗΣ *Ομύλης, *Αρσάκης, *Αίγλις, *Πολύ Μηνου Δάκρυ, *Χαράς; *Σπύρτρινον, είμαι κι' εγώ ποίη κακίστης γράφε μου. Δις; *Αριστέριον Χερβαλιά p. r. Άθηναι.
 ΓΟΗΣ ΒΑΛΑΞΙΩΝ
 [ΚΕ - 181]

Διαβέτω προς πέλυσιν 800 ταμίαι Γραμματοσήτων Κρήτης, και 40 Νότιο-Μιλτιάδης Άλλέης, Άγιος Νικολάος Κρήτης.
 [ΚΕ - 182]

Σ. Ζερβεύ, μη θαρρείς ότι, έπειδή φέρης σπόρον παιός, είσαι σπόρος; *Ναι, να είσαι κατά φαντασίαν τοιοσόν. *Μή φέρης, καλέ; Είμαι ή Περιοματάρα. *Ασπίτες λοιπόν σου σου σου σου.
 [ΚΕ - 183]

Χλωρο Δαιμόν, Καστανή Νεράϊδα, και μελαγχροινή Νεράϊδα, άλλωσθησ' με; Περιμένο. Στείλτε: Μουσικόριδος, Κασσάνδρου 75 Θεσσαλονίκην. Πληγμένη Καρδιά
 [ΚΕ - 184]

Για τη γοστή σου άγαπή *Αμίμητος Γελοτοποιός, σου εύχομαι χρόνια πολλά και της γής όλα τα καλά. *Μιχαήλ Ε' ο Καλαφίτης
 [ΚΕ - 185]

Ψηφίσατε, αδελφοί, Της Κερνήρας το παιδί. (δολαζή το δ: ΗΡΟ-Ι ΚΟΝ ΛΑΒΑΡΟΝ
 [ΚΕ - 186]

Παρακαλώ τα Διαπλάσιόπουλα να ειπύλουν στη Δισ; *Ιωάννην Άκοντιν, Φιζ Δουρογούτη, Α. 21, Άθηναι. Βασίλισσα του Δάκου.
 [ΚΕ - 187]

Η Μήδεια, ή Άλκυονη και ή Δάφνη ή φήσαν ΟΝΕΙΡΟΠΑΛΕΪΡΑ, ΗΕ ΤΡΑΠΕΡΑΤΗ, ΤΡΕΑΚΟΚΡΙΣΟ και παρακαλούν τα Διαπλάσιόπουλα να τις αμνησθών.
 Δεδοίσα ντε Εσβρές, τί γίνεται στον ό διαγωνισμός σου;...
 [ΚΕ - 188]

Ευχαρισμένος στον Διαπλάσιόπουλο με μετά όλους και όλες, ιδιαιτέρως την *Αντιγύνην. Πλοταρχος Έβαν.
 [ΚΕ - 189]

ΒΟΛΩΤΙΚΗ ΤΡΕΑΚΟΠΑΡΕΑ
 Περιηγητικόν Διαγωνισμόν Άγρ' φων κλημητογραφικών άσπαστων Συμπετοχ' ελευθερά βραβεία τρία με μιά. Προέβλημα μνηστικά Στάλτες διαπλάσις σου. Στάλτες. Δις; *Ιωάννη Παλαζαφέρην. Βόλον.
 Διαγωνισμόν: ΔΙΑΦΟΡ-Ι ΣΚΟΠΗ Διοριόθησαν άντιγράφοισι Στάλτες Αιγυλάκη, Πέλοπος; *Ασπίτης βροντο. *Αντιπροσωπειών: ΠΑ